

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 410
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΔΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1913

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἑτησία Δραχ. 10.— ἑξάμην. Δραχ. 6.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 15.— > Φρ. 8.—

Ἡ Α. Υ. περιγικήπισσα Ἀλίκη ἀναχωροῦσα εἰς Ἡπειρον

ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

Υποθέτομεν ότι κατόπιν της αλσφράς συκοφαντίας του κ. Πιέρ Λοττι έναντι της τιμής του στρατού της Ελλάδος και της Σερβίας, δεν θα μείνη κανείς παλαιός θανμαστής του ό όποιος να μή συχαθή και αυτόν και τώ έργον του.

Έως τώρα ή υπεράσπισίς του προς την φίλην του Τουρκίαν ήτο μόνον ιδανική. Ό ποιητής τών «Απογοητευμένων» είχε λόγους να συμπαθή τους Τούρκους με τους όποιους έζησε πολλά χρόνια μαζί, και έδανείσθη παρά πολλά από τας συνηθείας των και τας έξεις των. Ό περισσότερος κόσμος έγενετο δια την αισθηματολογικήν του συννηγορίαν υπέρ των δικαίων των εννοουμένων του.

Σήμερον όμως έσκέφθη ν' αλλάξη τακτικήν και εκάθησε και έγραψε ολόκληρον βιβλίον υπό τον πολύν συγκινητικόν τίτλον. «Η αγωνιώσα Τουρκία» εις τώ όποιον λέγει, ό γόης συγγραφέας, ότι οι Γάλλοι αξιωματικοί του «Μπρούξ» εθροισμένοι εις Θεσσαλονίκην, είδον Έλληνας και Σέρβους στρατιώτας να έξορύσσουν τους οφθαλμούς Τούρκων αιχμαλώτων. Έγινετο ότι τοιαύτη ανήθιμος συκοφαντία δεν ήδύνατο να μείνη χωρίς απάντησιν. Ό στρατιωτικός διοικητής της Θεσσαλονίκης ή Α. Υ. περιγκηψ Νικόλαος, απέστειλε τόν αρχηγόν του έπιτελείου του εις τόν κυβερνήτην του «Μπρούξ» διά να του ύποδειξη τας σχετικές σελίδας του βιβλίου του συμπατριώτου του.

Ό κυβερνήτης του «Μπρούξ» έσπευσε ν' απαντήση εκ μέρους όλων των αξιωματικών του έπιτελείου του και να δηλώση ότι πάντες όμοφώνως διακηρύττουν ότι ή βεβαίως αυτή του συμπολίτου των, πλατάρχου εν αποστρατεία, Ίουλιον Βιδ (Πιέρ Λοττι) είνε καθαρά έπινόησις, και ότι αυτοί ούτε είπον, ούτε έγραψαν τίποτε, επί του όποιου ήδύνατο να βασισθή και να προβή εις τοιαύτην συκοφαντίαν, επικαλούμενος μάλιστα την μαρτυρίαν των.

Κατόπιν της επισήμου αυτής διαψεύσεως των ποταπών του συκοφαντιών δύναται να συγγράψη άλλο βιβλίον και να τώ τιτοφορήση «Η αγωνιώσα ασυνείδησία» του κ. Πιέρ Λοττι.

Σ. Σ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Αί έθροτραξία εκ μέρους των Βουλγάρων επανέληφθησαν.

Και πρό της Αδριανουπόλεως και εις την Καλλιόλιν, όπου μάλιστα συνεκροτήθη και ζωηρά μάχη.

Ό Μέγας Βεζύρης Σεφκέτ πασάς αφίκετο εις τώ Τουρκικόν στρατορχείον του Χαδ-μέμιοι.

Ό Προμηπουργός μας διήλθεν εκ Βελιγραδίου και Σόφιας.

Εις την Ήπειρον οι Τούρκοι, έγνωσθη ότι κατέστρεψαν πάλιν άρκετά χωρία.

Οι κάτοικοι εσφάγησαν, οι οικίαι έφυρπολήθησαν και πλείοται άλλαι βανασούητες διεπράχθησαν.

Ό Βουλγαρικός στρατός έξηκολούθησε βομβαρδίζων την πόλιν της Αδριανουπόλεως.

Εις Θεσσαλονίκην μετέβησαν άπειροι πρόσφυγες εκ του έσωτερικού, ένεκα της ελλείψεως τροφίμων εις τα χωρία των και εκ του φόβου σφαγών.

Η προσπάθεια των Βουλγάρων διηυθύνθη κατά της Χερσονήσου της Καλλιπόλεως, προς τόν λαμόν της όποιος πεισματώδεις διεξήχθησαν μάχαι.

Εις τώ σημερινόν τούτο ό Βουλγαρικός στρατός έπροχώρησε σταθερώς κατόπιν επανειλημμένων νικών κατά των Τούρκων, ών αι απώλειαι υπερέβησαν τας 5.000.

Οι Βούλγαροι κατάλαβον επίσης τα Καβάκια και έπροχώρησαν ορητικούς προς τώ Μπουλάρι, την δεσποζούσαν του λαμού της Χερσονήσου των Λαδωνέλλων θέσιν.

Έπετροπή δι' Ιραδέ ή διάβασε τών Λαδωνέλλων εις τα Ιταλικά καταδρομικά «Πίξ» και «Αγ. Μάρκος».

Τά δύο Ιταλικά πολεμικά κατέπλευσαν εις Κων/πολιν.

Ό Μ. Βεζύρης εξακολουθεί παραμένων εις τώ στρατόπεδον της Τατάλζας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΦΑΡΣΑ

Είχεν άρχισή πλέον να βράδιάξη και επέστρεψα με τώ Φαληρικόν τράϊνον εις τας Άθήνας, συνορευόμενος εκ δεξιών από ένα ξανθορόστρον έφρηον με τσαμπινικά μάτια και εκ τών εμπροσθεν με Γαλλίδα νεαροτάτην παιδαγωγόν, έχουσαν εις τώ πλάγι της μελαχροινόν κοιμημένον νεανίαν, φίλον του πακακαθημένου μου. Εγώ δε και οι τέσσαρες οεμβάζοντες απελαμβάναμεν διά μέσου των παραθύρων εν αιγί τώ μαγευτικόν θέαμα του περιβάλλοντος, έβρυσαν αιφνιδίως τα φώτα τώ τράϊνου και μέσα εις τώ στιγμιαίον σκότος ήκούσθησαν σχεδόν ταυτοχρόνως ένα παρατεταμένον φέλιμα και εις ήχηρότατος κόλαφος κατά της παρεάς τώ εμπροσθέν μου μελοχορινού νεανίου.

Τά φώτα ήναψαν και τότε ό χαστουκιοβής έγείρεται κατακόκκινος—δεν γνωρίζω αν από αίσθημα στενοχωρίας ή από τώ χροστούκι, πού έφαγε—και αρχίζει γαλλιστί ό έξης άμμητος διάλογος, ένθ ό διπλανός μου μετά κόπου συνεκράτει τά έτοιμα να εκραγούν γέλια του.

—Άλλά, δεσποίνε, σάς βεβαίω, ότι...

—Τί συμβαίνει, κύριε;

—Σάς δίδω τόν λόγον της τιμής μου, ότι άδίκως ένομίατε, πώς έγω...

—Δεν έννοώ, τί θέλετε να πείτε...

—Σάς επαναλαμβάνω, δεσποίνε, πώς ή άνατροφή μου δεν είνε τοιαύτη, ώστε ν' άπε-

τόλμων τοιαύτην άναίδειαν... Λάθος έκάματε κάποια, προφανώς, παρεξήγησις, Συγγνώμη, κύριε, δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά και άφίσταί με ήσυχον... Ταμπλώ!

Και ό διπλανός μου έβαστοσε την κοιλίαν του μοφράζων φρικώδως, για να μή ξεσπάσει στα γέλια...

Διότι ήρωας αυτής της ιστορίας ήτο ό ξανθός βόστρυχος Τσακινής, ό όποιος, έπωφεληθείς του σκότους, έδωσαν ένα φέλιμα... εις τώ χέρι του και συγχρόνως ένα μπάτσον εις τόν πλά της γαλλίδος καθημένον φίλον του, και έτσι ό τελευταίος αυτός έπεσον ολιγοτόν θυμιάς έξυπνοτάτης φάρσας.

Ό Μόνος

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΑΓΟΓΙΑΤΗΣ

Κάποιος άγωγιάντης
γλυκομάτης,
πάγαινε τώ αγώϊ του
κάτου προς τή χώρα.

Και στήν κοντοστράτα
έγραμνε νειάτα!—
έκανε κι' άπόκανε
και για κίμπωση ώρα.

Στου δεντρού τόν ίσκιον
τώ βαριόκιον,
έζεζε, έπεζε
σ' έγα στρουγγολίθι,

Κι' έγειρε στή γλή
μέχρος σ' αγώϊ,
κι έκλεισε τά μάτια του
και βαριοκοιμήθη.

Τά μουλάρια άνάγια
τά χορτάρια
πάτησαν και μτήκανε
στού Στοιχειού τόν τόπο.

Τώ Στοιχειώ ξυπνίει
και σκορπάει,
θάνατο στόν άχαρο
κι έρμιο στρατοκόπο.

Τά μουλάρια—άλλιά τους!—
τά συλλοικά τους
χάνουν και πλανεύονται
νύχτα στά λαγγάδια,

Και μονγκά, ίσκιωμένα,
φρενιασμένα,
κλαίνε τόν άφέντη τους
χρόνους στά σκοτάδια.

Σωτήρης Σκίπης

ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Με τους Ι τραυματίας

ΤΟΥ ΚΥΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μερικες κουβέντες των.—Ό Τούρκος άσολοχαρός.—Και δώ θριαμβεύει ή φουσανέλλα.—

Τά Κρητικόσυνια και ό ένδουσιασμός των.

Ένα από τά μεγαλειότερα νοσοκομεία, ένα νοσοκομείο συστημένο από κυρίας της ανωτέρας μας κοινωνικής τάξεως, είνε και τώ θεατητήριον τώ Κυανού Σταυρού.

Από την άρχή τώ πολέμου έκάλεσε Δεσποινίδας και Κυρίας, τας έμαθε νοσοκομιακήν υπηρεσίαν, κατά δίδασκαλίαν τώ κ. Αλεβιζάτου και άλλων, και ύστερα άλλας μέν έκράτησαν έδω διά την Πολυκλινικήν Άθηνών και άλλας έστειλεν έξω στά διάφορα νοσοκομεία, Λαρίσης, Βόλου, Θεσσαλονίκης και τώρα Πρεβέζης και Φιλιαδάδος.

Μιά άπ' της περασμένες μέρες πήγα στή Πολυκλινική.

Μόλις μπήκα ή γνωστή μου από άλλοτε ευγενιστάτη Διευθύντρια κ. Ελένη Ίωσαδόροβιχ, με πολλή ευχάριστη και προθυμότητα με άδιγγασε στή αάλα, στήν ίσρη αάλα τών λαβωμένων νικητών, με σύστησε μέν στόν πληγωμένο άδελφό της κ. Αημίλο Δίμαρο, άνθυτασιστή τώ δου πεζικού συντάγματος και με άφησεν.

Όι έχει κανείς να διή σ' ένα νοσοκομείο πολέμου, ότι φαντάζεται να διή τώ βλέπει τώρα. Στά ολόσπρα κρεβάτια τους άναπαύουν τώ σώμα πού τυραννήστηκε στό κινήγημα τώ έλθρού, πού ταλαιπωρήθηκε, μονοκεύτηκε μέσα στό νερό, πού πάγωσε στό χιόνι, και πού λαβώθηκε στενά από τώ βόλι, τώρα βρίσκουν τή γαλήνη, την ευχαρίστησι, την άνάπαυσιν οι ήρωικοί λεβέντες μας.

Όλοι είνε εύθυμοι, όλοι γελαστοί.

Άλλος άστενείται, άλλος γελά, άλλος κρατώντας μιά πένα άρχιά και προσεκτικά τόν βλέπω να σκέπτεται για να γράψη κάποιο γράμμα. Κι άλλον τ' άλλάζουν την πληγή τή ευσπλαγχνικά χέρια κάποιας Δεσποινίδος.

Και σκέπτομαι τά χέρια αυτά τά μαλακά σαν πούπουλο και άσπρα σαν την όνη τώ πύ λευκού μαριμαρού πόσες φορές δε διατάσανε να μπουν τώ χειμώνα μέσ' στό κρύο νερό. Πόσες φορές δε δελήσανε και φριμάσανε στό πιάσιμο ένός λίγο αιμαγερού πόνηματος και τώρα!—κι και τώρα—πόσο καταδεκτικά γενήκανε πόσο σωτήρια και πόσο σπλαγχνικά.

Η ψυχή των κοριτσιών αυτών πού ίσως να μή λυπήθηκε ποτέ της, και να μή συμπονέσει ποτέ κανένα, τώρα πόσο είνε τρυφερή, πόσο νοιάζει κι' ακόμα πόσο χύνει βάλοσμο στές άλλες ψυχές και παρηγορεί.

Λαβωμένος στό κεφάλι κ' έτσι φαρκωμένος άναπαύεται ό κ. Δάλιμαρ.

Πληγώθηκε, μου λέγει, σέ μιά επίθεσι για την κατάληψη κάποιου λόφου της Μαυρολιάσσας. Είχα διοικήτ ή κ. Καμπάνη και διοικήτ τώ λόγου μου τόν κ. Φίλιππο Βάκο, έφεδρο άνθυπολοχαγό και άρκετά γενναίο. Άν και όλοι έδειξαν άπαράδειγματο ήρωισμό.

Οι στρατιώτες μας πιά είνε αλήθεια για θαυμασμό.

Έτοιμοι πάντο δε περιμέναν τίποτε άλλο παρά νίκουσουν μόνο τώ εμπρός.

Και δε με μέλλει αν θά σκοτωθώ, έλεγαν, φτάνει πώς θά εκτελέσω τώ καθήκον μου προς την Πατρίδα, φτάνει πού θά ξεσλαβωθούν οι άδελφοί μου.

Στό νοσοκομείο της προηγησίας Μαρίας στή Πρεβέζα, μου λέγει ό κ. Δάλιμαρ, έντονα πεποιτησώς πρωτοφανούς. Η δε κ. Πανά μάς εκλάμβανε με τόν ευγενικό της τρόπο.

Για την Πολυκλινικήν πειά έδω δε σού λέγω τίποτα τά άφωνα μιλόν. Τά βλέπεις μόνος σου.

Στάλλα κρεβάτια είνε οι πληγωμένοι Δημ. Σεργίου, Θ. Καραλιάς, Ν. Ντόκος, Γ. Παράνευτοπουλος, Μ. Παναγιωτόπουλος.

Θεματοκλ. Μίχος εζώνος, σεις και μου λέγει—Άχ πώς ήθελα να πατήσω τώ ποδαρσί μου στό Μπαζάνι και τά Γιάννενα, μά δεν είχα την.

Πάρα πέρα άλλοι. Καθένας πολύ πρόθυμο

μου λέγει τώ όνομά του. Ι. Τσιουτζίς από την Μεγαλοπόλιν και δίπλα ένας λεβέντης λογίας τών εζώνων ό Φ. Φίλιππος από τά Τρίκαλα.

Πού είσαι πληγωμένος; τόν έρωτώ.

Και ό κύρ Φίλιππος με σοβαρότητα.

—Φέρω τραύμα διαμετρες με διάπλεγμα τώ στομάτι...

Κ' ύστερα γελώντας.

—Ξέρω κ' έγώ βρε άδερφέ πώς μου τώ λένε έδω με τά ελληνικά τους. Σάμπως και τους καταλαβαίνεις τί σου λένε; Τέλος πάντων να έδω στό πόδι μου έχω χτυπηθή.

—Σκότωσες κανένα Τούρκο κύρ Φίλιππα;

—Αν σκότωσα λέει, στέκα ντ' ν' άκούσης.

Κι' άρχίζει ήρεμότητα και με άρκετό άφηγηματικό ύφος να μου λέξη.

—Ήτανε σήμερα ως 6 τώ πρωϊ πού τους κυνηγούσαμε τους άναθεματισμένους, μπρός αυτοί πίσω μες, τρέχανε σαν ζευγατιόμενοι και φωνάζανε. Έ ο ή Παναγιά μου, και τί φωνές ήταν εκείνες!

Νά και μιά τετράεσθη κόρη, λιγερόκορη με τή λευκή της ποδιά στέκει κοντά τους και τους περιποιείται.

Είνε ή δ. Μ. Σαμουίλη.

Και τώ Κρητικόσυνια είνε ό Γ. Φερετζάκης και ό Έμμ. Χιτζάκης.

Ό πρώτος μου λέγει.

—Τοι να δις πόσους σφάξαμε. Ίσαμε τριακόσιοι μονομιά. Είχανε φάσει έναν από μάς τσοϊ τόν έσφάξανε τσοϊ φωνιάζανε: «Φούος σέλει Κρητικό κρέας». Τσοϊ πιάνουμε λοιπόν και τσοϊ σφάζουμε ούλοι.

Στά πρόσωπα και τών δυο ήταν μιά χαρά άπλωμένη, ένδουσιασμένοι πού πολεμήσανε μά μ' ένα παράνομο πού δε μπόρεσαν να μείνουν ως στό τέλος.

Και τώρα ήμπορώ να γράψω και τώ όνόματά των ευγενικών κυριών, αίνετες συνετέλεσαν εις την παρουσίαν ένός τόσο τελείου νοσοκομείου.

Ό τραυματίας κ. Φίλιππος Φίλιππος, εκ Τρίκαλων, λογίας τών εζώνων, εις την Πολυκλινικήν Άθηνών.

Σέ κάτι θυμίατα ξεχωρίζω ένα.

Ήταν Τούρκος αξιωματικός, θαρού ύπολοχαγός. Ά! και σού τόν άστράω πού λές από τώ σβέρο.

—Τολίμ επένδημ.

Παραδίδωμαι, δηλαδή, μου λέγει.

Στένα σέ, τώ λέω.

Τού παίρνω την έναρλόγη, τά καλά σου κι' εμπρός τώ λέω.

Σά φτάσαμε σ' ένα χωριό, μόλις μπαίναμε, βλέπω ένα τομπάνη χωρίς μάτια κι' όλο μαχαίρες.

—Ό τώ γουσουζή, είπα.

Δέ βάσταζε.

—Σεζίν ασκέρι, τώ λέω. Κόττασε πως τί έκαμε τασκέρι σου. Και τραβώ τή μάχαιρά και τώ κόβω πού λές τώ κεφάλι!

Ό κύρ Φίλιππος σ' όλα αυτά σαν να ήταν ή ίδια στιγμή, έλάμβανε τώ πρόσωπό του διαφόρους όψεις.

Μιά μιλούσε μ' ένθουσιασμό, μιά άγρίεσε και στό τέλος και τά μάτια του γουρλώσανε.

Νά και ένα δομάτιο πού μοιάζει Κρήτη. Άπό μεγαλόκορη παιδιά, πού ό ένας χάνει για τρεις, είνε καθισμένοι στά κρεβάτια.

Η Έφορεία άποτελείται από τας κυρίας Άνναν Κ. Μαυρομυζή, Α. Ράλλη, Όνσεφ. γαν Στεφάνου, Άνναν Λέκκα, Μαρούλη Άμυραντινού και Παταλινάδου.

Η Διεύθυνσις τώ Κυανού Σταυρού έχει άνατεθή εις την δραστηρίαν κ. Μαρίαν Καρατά τώ γένος Σούτσου.

Δεσποινίδες δε αίνετες προσφέρθησαν διά νοσοκομιακήν υπηρεσίαν και μετά πολού τέλλου, κόπου και ένδιαφέροντος περιποιούνται τους τραυματίας είνε αι Δες Τριανταφυλλίδου, Μπουμπουλή, Σαμουίλη, και αι κυρίες Τράτσου, Ίωαννίδου, Ζαλοκώστα, Κατσαρού, Ζαγορούκη και Αργυροπούλου.

Η δε κ. Ελένη Ίωσαδόροβιχ γενική Διευθύντρια τώ νοσοκομείου της Πολυκλινικής άδίκως περιφερόμενη εις όλας τας πόλεις, έποπτεύει διά την τάξιν και γλυκαίνει τους τραυματίας με τά όμοια της λόγια.

Άντι συγκαταστήριον, αντί κάθε άλλου έπαύου και ένός δικαιολογημένου είνε διά τας ευγενείς κυρίας και δεσποινίδας, ή ευγνωσύνη των πληγωμένων και ή χαρά πού αισθάνονται αι ίδια περιποιούσας τους είνε ή μεγαλειότερα ήθηκα ικανοποιήσις.

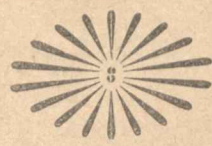
Γιάγκος Α. Αργυρόπουλος

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η γιορτή του γαβωμένου

Σήμερα τον τάξιον Ιωάννου—Μέσα στην κάμαρα του Νοσοκομείου τη γεμισμένη από 3 άρ-
γάδες στρατιωτικά κρεβάτια, ντυμένα με δό-
λευκα σεντόνια, τά λαβωμένα παλληκάρια έκοι-
μώσαν ήσυχα, των περισσότερων η πληγές ή-
τανε ελαφρές και ο γιστρός, ελχεν ύποσχεθί
πώς ύστερα από λίγες μέρες θάνε εντελώς καλά.

Μόνο ένα ξαγθδ παλληκάρι ως μιά 25ριά
χρονών, ξαλωμένο στο κρεβάτι του, άφινε
πότε πότε να ξεφύγην από τή χλωμά του, χεί-
λη ένας βαρύς αναστεναγμός τώχδ και αδυ-
νατο πρόσωπό του και τδ σκελετωμένο έκείνο
κορμί που με προ-
σπάθεια στρυφογύρι-
ζε στού πόνου τδ
κρεβάτι έδειχνε πό-
σα ως τώρα ό ήρος
ελχε τραβήξαι έξ-
κολούθει να τραβή.

Ήτανε μέρες τό-
ρα που μιά φρονική
σφαίρα στον ένδοξον
άγωνα της Ήπειρου
έντρυπσε τδ πόδι
του και άσπλαχνα
σφηνώθηκε μέσα στο
κοκκαίο, άφού τδ
κατασκόπισε πόσα
δέν τραβήξε αλή-
θεια τότε τδ καυ-
μένο τδ παιδί, τί
πόνους, τί τρομάρες!
μέσα στη ζάλη του
πυρετού του τού φαί-
νεται όλα σήμερα
σάν θνεϊρο και αδιά-
κοπα περνούσαν άπ'
έμπρός του σάν κη-
νηματογραφικές ται-
νίες ό ένδοξος και ό-
δυνηρός έκείνος ή-
μέρες.

Όλα τώρα όσα ή
συγχυσμένη νήμη
του πρόφαζε να
κρατήση τδ βλέπει
ζωηρά και δλο-
ζώντανα. Και πώς
νά τή ξεχάση! πρά-
ματα που άφησαν ά-
νεξάλεστα άποτυ-
πώματα όχι μόνο στη
ψυχή του αλλά και
στο πονεμένο σώμα
του! Πώς νά ξε-
χάση τή στιγμή που
ή όβριδες δίπλα του
ξεοπούσαν και θε-
ρίζανε τούς λεβεν-
τόκορμους συντρό-
φους του! Πώς νά
ξεχάση τή στιγμή
που έννοιωσε τδ πό-
δι του τρυπημένο
από τή σφαίρα!

Θυμάται τότε πώς
άπ' τόν πόνο λειπο-
θύησε, έπειτα γά-
νει τδ νήμα των σκέ-
ψεών του και έξα-
φνα βρίσκειται ξαλωμένος εις τδ κρεβάτι έ-
νός τουρκικου χανιού που τώγαν καταλάβη
Έλληνες. Έκει μέσα από πόνους φρικτούς πέ-
ρασε δυό αξέχαστες μέρες, ως που τόν έσηκώ-
σαν και τόν έφερανε στής Άρτας τδ νοσοκο-
μείο. Έμεινε κι εκεί 4 μέρες μιά οι πληγωμέ-
νοι αδεύηθιχαν κι ό χόρος τού νοσοκομείου
στένεψε, γιά νά μπορούσαν νά περιποιηθούν
τούς ύστερους ήταν ανάγκη νά στείλουνε τούς
πρώτους στην Άθήνα, μαζύ μ' αυτούς ήταν
έκείνος και τδ πλοκτδ Νοσοκομείο της γλυκιάς
μας πατριδας Μαρίας τούς έφερε στο Πει-
ραιά και άπό κει σ' ένα Στρατιωτικό Νοσο-
κομείο της Άθήνας.

...Και έκπλωμένος σήμερα άγρυπνος,
μόνυχος, μέσα στους πολλούς ένους, μέσα
στούς ένους άφινε τούς σκέψεις του έλευθερες
νά ξεπερνούν και νά γυρνούν όπισω και στην
ώρα πάνω ξεγνών τούς τωρινούς του πόνους γιά
νά ένθυμηθί κείνους που πέρασαν.

Νά, έξαφνα ό ήρος μιάς γλυκιάς χαμπάνας
ταράζει τās σκέψεις του... Ή καρδιά του αδε-

λα χτυπά στο χαρμόσυνο ήχο και μάταια ψά-
χνει στο άνακατωμένο μυαλό του νά βρη τί
μέρα ήταν, στρυφογύριζαν τόσα πράματα εκεί
μέσα, ώστε δέν θά θυμότανε ποτέ άν τυχαίως
δέν έπεφτε τδ μάτι του στο μεγάλο ημερολόγιο
όπου κρεμόταν καταντηρό του.

7 Ιανουαρίου! Τά μάτια του άστράφυν
στο αντίκρουμά της! γλυκιά ήμέρα πότε! Έ-
φτασε λοιπόν; Θέ μου πόσες παλές ανάγκη-
σες δέν τού ξεθάβης ήμέρα, όμορφη ήμέρα
της γιορτής του!

Σάν τέτοια μέρα πέρνει στο σπίτι των θυ-

Σάν τέτοια μέρα πέρνει στο σπίτι των...

μάται! τί δέν έγινε! και τέτοια μέρα φέτος!
πόση διαφορά, ένα ποτάμι γεμάτο αίμα και
δαφινόφυλλα χάρισε τή μιά μέρα από τήν άλλη!

Σάν πέρνει τήν ώρα αυτή που ξαλωμένος
στο άπαλό του κρεββάτι κάτω άπ' τή στέγη
του πατρικού του τού σπιτιού με όμορφο να-
νούρισμα δλόγλκον δνείρου κοιμώταν ήσυχα.
Πού νά τώξερε ή μοίρα τί τού έγγραφε γιά τόν
άλλο χρόνο!

Κ' ένφ οι πόνοι του φρικτότεροι έξακολου-
θούν νά τόν τυραννούν, ό νοός του τρέχει τρέ-
χει—θυμάται τώμορφο σπιτάκι των, τούς α-
δελφούς του, τούς γονείς του, και στην ένθύ-
μησι των τά δάκρυα γλιστρούνε άφθονα άπ'
τά μεγάλα γαλανά μάτια του.

Φαντάζεται τόν πατέρα του άγωνιώτα, έκ-
πληκτο νά διαβάζε τδ γράμμα του, τδ γράμ-
μα έκείνου που έγγραφε σε στιγμές οδύνης κι ά-
πελτισιάς, που έγγραφε πώς έχασε τδ πόδι του.

Ό πώς ελχε τή δύναμη νά άντιστρί στο κτύ-
πημα αυτό τδ φοβερό! νά τού κοπή τδ πόδι;
νά μείνη πλέον άχρηστος, έντολχητικός! ήταν

αδύνατον νά ύποφέρη στη σκέψη αυτή και
αισθανόταν πώς δέ θά βαστούσε στην
γονία αυτή άν ύστερα από λίγες μέρες ή
γή του δέ καλλιτέρευε και ό γιστρός δέν
λεγε πώς θά γινότανε ανάγκη νά γίνη
έγχείρησις γιά νά βγη ή σφαίρα, και ελχε
ση γιά τή μέρα έκείνη τή μέρα που έζησε
τή μέρα της γιορτής του.

Και ένφ έκλεινε σιγά σιγά τά γαλανά
μάτια άφινε έλεύθερο τδ νοού του νά φέρη
πετά σε μακρινές στιγμές, σε στιγμές που
ήτοσε. Και νάτον στη στιγμή έλεύθερο να

ποδ τρέχει, να
το φαντασθή
φύματα έκείνη
ένόρμηζε ήσαν
θεία πώς
πονούσε τδ πόδι
τδ πόδι έκείνο
γερό όπου βασ-
τώντας σήμε-
ρόμο που όδ-
σε στο πατρί-
στη, άφινε νά
ται ένας βαρύς
Κι ένφ
προχωρούσε
ζε τούς όρμους
κείνους και τα
τια που τρέ-
πιν περνού-
σκειότανε άν
ξαναβή. Νά τή
idia πάλι όπας
φησε! Νά τή
κλήσια ποίαν
τά στο σπίτι
Τά δένδρα τού
λείου τού κή-
που τού πα-
ριόσια που
πρώτα κινού-
φροντωτά των
λια όσάν νά γυ-
τούσαν τδ λαι-
νο νικητή και
νά τδ σπίτι τού
ητοσε! Πάσαντες
νεί! κηρύττει
τέρας του ή
— Πιός είναι
— Μιτέρα μου
και ένφ τόν πόν
ένος λυγμού έ-
Αχ ήταν
και με λαχάρει
καρδιά άνοχη
μάτια του.

Ό ήλιος ή-
ψηλά, ελχε έ-
σει. Με τέτοιους
ιους κι όνειρα
τείλε ή φωνή
γιορτής του.

Ό γιστρός με
νοσοκόμες τυμή-
ζε λευκές τσιμα-
ζες στεκόταν δί-
του έτοιμοι να
σουν τδ έργο του.

Όταν ήτο
πληγωμένος με μιά άναλαρη τρεμά-
αφέθηκε στα χέρια των κι άφού τόν ύπαν-
νε, άρχινισαν νά κάνουν τήν έγχείρησι.

Ύστερα από πολύν άγώνα ή σφαίρα ή
κορή, ή φονική σφαίρα που τόσο ελχε σπας-
σει στο παλληκάρι, βγήκε και ό γιστρός ή
πιδεξιοσύνη μεγάλη περιποιήθηκε τδ πονε-
πόδι.

Όταν συνήλθε πιά ό άρρωστος άπ' τή
λη του ναρκωτικού, έστράφηκε μ' ένα άγ-
δες βλέμμα στο γιστρό που στεκότανε ά-
δίπλα του. Και έκείνος τού έπαρέβαλε νά
άλλη απάντησι τήν έχθρική σφαίρα που έ-
λε από τδ πόδι του. Στάντικρουμά της τή
λανά μάτια τού ξανθού παλληκαριού έ-
δυό δάκρυα και κλίνοντας τώχδ κεφάλι
στο λευκό τδ προσκεφάλι έστρεψε με λυγ-
ρα στο αδύνατο χέρι του τήν αίματοβαμ-
σφαίρα, δόθο πολύτιμο, που ή Πατρίδα
γιά πνοή, στη φετεινή έορτή του, τήν
όμορφη άπ' όλες.

Σητεια—Κρήτης

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΙΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

19 (Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

Ή αντίπαλός της ήρχετο νά της προτείνη
συμμαχία.

Άλλά διά ποίν άρά γε σκοπόν;

Ήσαν κύν ειλικρινείς αι διαθέσεις της;

Ήγνόει άρά γε ή Μαρουσία, ότι της ελχεν

άρσας τόν σύζυγόν της;

— Δέν μου άπαντός; ήρώτησε μετ' όλίγον

ή έρωμένη τού Πάπα.

Ή Μάρθα τότε ξεδιήλωσε εις τήν αντίπα-
λόν της τās άμφιβολίας της.

Εις τί θά απέβλεπεν ή συμμαχία μεταξύ

των;

Ποίος ήμπορούσε νά τήν διαβεβαίωση ότι

δέν έπρόκειτο περί πλεκτάνης;

— Μάρθα, άπήνησεν ή Μαρουσία με ύφος

δεικνύον μεγάλην ειλικρίνεια, έχεις δικαίον ν'

άμφιβάλλης.

Απάντι σου έχεις έκείνην, ή όποια σου

ήρπασεν από τās άγκάλας σου τόν Πάπα.

Μή λησμονής όμως, ότι μου ανταπέδωκες

τήν άσπαγήν αυτήν, προσελκύσασα εις τόν έ-
ρωτά σου τόν σύζυγόν μου Γουήν. Ναι! τδ

γνωρίζω αυτό και διά τούτον άκριβώς τόν

λόγον έρχομαι νά σου προτείνω τήν συμμα-
χίαν. Είδον εις τήν παρξίν σου αυτήν μεγάλην

δύναμιν, είδον τήν δύναμιν έκείνην, ή όποια

συνεννομένη με τήν ιδιάν μου θά καταστή

άκατανίκητος.

Και ή όραία Μαρουσία έξηκολούθησε με τά

αυτά επιχειρήματα νά άναπτύξη τās ιδέας της.

Ό σκοπός της ήτο νά δυνήθι νά ύποτάξη

δολόκληρον τόν κόσμον εις τήν Ρώμην και τήν

πόλιν ταύτην νά καταστήση ύψικρον τού κά-
λους αυτής.

Τούτο δέν ήτο διόλου δύσκολον, εάν ή

Μάρθα ήν έβροθή.

Όμιλως δέ με τώσην πειστικότητα, με τώ-
σην φαινομενικήν ειλικρίνεια, με τώσην δύ-
ναμιν ή διεφθαρμένη γυναίκα, ώστε ή φιλό-
δοξος Λεοβία ήρχισε νά πειθείται εις τούς λό-
γους της.

Μετά δύο ώρας ή Μαρουσία κατώρθωσε νά

πειση έντελώς τήν αντίκλήν της, ή όποια ή-
περιχθή νά τήν βοηθήση με δλνη της τήν δύ-
ναμιν πρδς έκπληρώσει τού σκοπού της.

— Όταν θά κώμενον έκείνο τδ όποιον πο-
δοίμεν, προσέθεσεν ή έκδικητική σύζυγος τού

Μαργράδου, θά άναγκασθώμεν ήμεεις αι δύο

βασιλίσσας της Ρώμης. Μη άμφιβάλλης διόλου,

Μάρθα, διά τήν έπιτυχίαν. Τδ κάλλος μας είνε

πανίσχυρον και όπισθεν του αλχμάλων θά

σχη δολόκληρον τήν οικουμένην. Αύριον τήν

νύκτα σε περιμένο εις τήν οικίαν μου νά δει-
πνήσωμεν. Έκει παρόντος και τού Μαργράδου

θά δυνήθωμεν έν άνέσει νά συζητήσωμεν.

Και ή όραία Μαρουσία σφίγγουσα τήν χείρα

της άποδεχθείσης τήν πρόσκλησίν της Λεοβίας

άνεχώρησε τού μεγάλου αυτής μειδιώσα τδ

διαβολικώτερον τόν μειδιάματον, και επέ-
στρεψεν εις τά άνάκτορά της.

Δειπνον έταίρας

Τήν επομένην νύκτα ή Μάρθα από της όγ-
δός ώρας ήτο πλησίον της σύζυγού τού έρα-
στού της.

Ό Γουής ήτο επίσης παρών και με χαράν
παρετήριε τήν φίλιν, ή όποια κατά τδ φαι-
νόμενον τούλάχιστον ήγνωνε τās δύο έκείνας
γυναίκας.

Μετ' όλίγον ήρχζε τδ δειπνον εις τδ όποιον
παρετήριζαν τά πολυτιμώτερα έδέσματα και
σπανιότατα όλιν.

Κατά τδ μέσον δ' αυτού ή όραία Μαρουσία
έγεμνείσα της έδρας της ελτε τά έξής εις τούς
δύο συνδαιτημένους της.

— Τοιαυτοίη ήδη νά πιστέ από τόν οί-
νον έκείνον, από τόν όποιον μόνον Αύτοκρά-
τορες και Πάπαι έχουν πεί μεχρι τούδε. Πρδς
έορτασμήν της συμφιλίωσός μας τρείς φιά-

λαι οίνου διακοσίον έτών μετ' όλίγον θά κο-
μισθούν ένώπιόν μας. Αί χείρες τού μεγαλει-
τέρου των Παπών έχουν εύλογήσι τόν οίνον
αυτόν.

Πραγματικώς δέ μόλις ή όραία Μαρουσία
έτελείωσε τούς λόγους της ένας ύπθρτης έκό-
μισεν έπί χουστό δίακον τρείς φιάλας, έπί των
όποιον ό χρόνος ελχεν άποτυπώσει τήν διά-
βασίν του.

Ή Μαρουσία έκράτησε δι' έαυτήν τήν μίαν
τόν φαλόν, δώσασα τās άλλας εις τούς δύο
συνδαιτημόνας της.

Έκπομπιστε τās φιάλας. Και διάταξεν ή
έταιρα τούς ύπθρτας της, οι όποιοι άμέσως
έξετέλεσαν τήν έντολήν της.

— Φύγετε τώρα! ελπε κατόπιν πρδς αυτούς
ή Μαρουσία και άποτεινομένη εις τήν Μάρ-
θαν και τόν Μαργράδον προσέθεσε: Στεφθή-
τε, φίλοι μου, τώρα με άνθη! Με ρόδα μόν-
ον έστεμμένους κανείς ήμπορεί νά πνή από
αυτόν τόν οίνον!

Οίνος άπαισιος

Έλαβον οι δύο συνδαιτημένους άνθη εκ των
δοχείων και περιβαλόντες με αυτά τās κεφα-
λάς των πλήρεις άναιμομονίας έψυσαν εις τά
ποτήρια των μέρους τού άφρώδους έκείνου
οίνου.

— Προτίνω εις διαίωσιν της φιλίας μας
και έκπληρώσιν τόν σκοπόν μας! ελπεν έγει-
ρομένη της έδρας της ή Μαρουσία και πρώτη
έπληρώσας τδ κύπελλον εις τά χείλη της.

Ή Λεοβία και ό Γουής τήν έμυμήθησαν.

— Έξοχος οίνος! ελπεν ή Μάρθα, άποθέ-
τουσα έπί της τραπεζής τδ έκκενωθέν ποτή-
ριόν της. Έξοχος οίνος! Ποτέ μου δέν ήτια
παρόμοιον!

— Πιετε και άλλο! έφώναξεν ή Μαρουσία,
έπί των χερίων της όποιος ελχεν άνέλθει διά
μιαν στιγμήν, αδιόρατον διαβολικόν μειδιώμα-
τα.

Τά ποτήρια διά δευτέραν φοράν έπληρώθη-
σαν και έκενώθησαν υπό των συνδαιτημόνων.

Σιγή έπεκράτησεν έπί τινά λεπτά.

Αίτην ή Μάρθα άνετινάθη εκ της έδρας
της και φέρουσα τήν χείρα εις τδ κατέρυθρον
καταστάν πρόσωπόν της έμυμήθησε:

— Θεέ μου! δέέ μου!... Τι έχω;... Νομίζω
ότι τά σπλάγγνα μου κώνονται!

Τήν ιδίαν στιγμήν ό Μαργράδος έκβαλόν
όδυνηρον στεναγμόν, άρτηκε νά πση εκ των
χειρών του τδ εκ τούτου πληρωθέν ποτήριον.

Έκδικησις έταίρας

— Μαρουσία! Βοήθεια!... Αποδηύσκη!...
ώλόλυξεν ή Λεοβία, της όποιος τδ πρόσωπον
έγινε πελιδνόν.

— Βοήθεια! Βοήθεια! έπαυέλας ό Μα-
ργράδος, άσπάρων εκ των πόνων.

Καγχασιός σατανικός ύπθρην ή απάντησις
της έταίρας, ή όποια πληρώσασα τήν αντίπα-
λόν της ελτε:

— Βοήθειαν ζητείς από έμέ, σή ή όποια ή-
θέλησες νά με καταστρέψης, σή ή όποια έτόλ-
μησες νά άρπάξης από τās άγκάλας μου τόν
σύζυγόν μου;... Δέν προσβάλλουν τωαντοπό-
πος τήν κόρην της Θεοδόρας!... Ένας πάπας
τολήσας νά με περιφρόνηση, ένας θάνατον
τραγικόν υπό τήν έχρησίν της όργης μου!...
Δέν έλάβετε όμως ύπ' όψει σας τδ τρομαρόν
παράδειγμά του... Ήθελίστατε νά με εκπαί-
ξετε!... Ίδου λοιπόν, ή τιμωρία σας έπέρχεται
κατ'έρεα, άρ' όσον ήμπορούσατε νά τήν πε-
ριμένετε... Τοιουτοτρόπως έκδικούμαι έγώ!...

Και ή φοβερά γυναίκα λέγουσα τούς λόγους
τούτους περιετριγύριζε τά σώματα των έχθρών
της, ως θάνα έτοιμή νά σπαράξη τά θύ-
ματά της.

Ωλόλυξεν ή δυστυχής Λεοβία και έροηεν

έπί της άμείλικτου αντίπαλιν της βλέμμα ίκα-
νόν και θροόν νά μαλάξη.

Άλλ' ή διεφθαρμένη έκείνη γυναίκα δέν ή-
σθάνθη τήν ελαχίστην συγκίνησιν.

Τδ θέαμα των κυλινομένων έπί τού έδά-
φους εκ των αλγυδόνων θυμάτων της έτερεσε
τούς οφθαλμούς της; και ό προσβλήθεις έγωί-
σμός της έλάμβανε τήν περιφανέστεραν των
ικανοποιήσεων.

Τί λέγεις τώρα, άγαπητέ μου σύζυγε, σου
άρέσκει ή έκδικήσις μου; ήρώτησε ή έταιρα
γελώσα σαρκωτικώς τόν βασανίζόμενον από
τδ φρικωδέστερον τόν μαρτυριόν σύζυγόν
της... Περιεφρόνησε τδ κάλλος μου άδλε και
προετίμησε τās άγκάλας της Λεοβίας!.. Έλά-
βετε και οι δύο τήν άνταμοιβήν σας... Ένας
μένει άκόμην!.. Ό Άνουντσιάνο!.. Θά λάβη
έντός όλίγου και αυτός νά σας άνταμώση εις
τά βάραθρα τού Άδου!

Ό θάνατος τού Μαργράδου

Συνεκέντρωσε τότε δίας του τās έναπολει-
πομένας δυνάμεις ό Γουής και ήμεγέρθη εκ
τού πατώματος στροχίζόμενος έπί των τρεμόν-
των βραχιόνων του.

Παρετήρησε με έχογήν άπέχθειαν ό μα-
ργράδος τήν γυναίκα έκείνην, ή όποια ένφ ήτο
αδελφή του ύπθρξε και σύζυγός του, και με
φωνή μόλις άκουομένη έφέλλισε:—Ό Θεός
με τιμωρεί διά τδ μέγα έγκλήμα μου!.. Ή δύ-
ναμις του ταχώς θά τιμωρήση και σε, άπό-
βρασμα της κόλασος!.. Η σκά μου πάντοτε
θά ταρά...ση... τās ήμέρας σου... έσο κα...τα-
ρα...μένη.

Ό Γουής δέν ήμπορούσε νά είπη τίποτε πε-
ρισσότερον και βαρύς έπεσεν έπί τού έδάφους.

Άφρός άναμειγμένος με αίμα άνήλθεν εις
τδ στόμα του και οι οφθαλμοί του κατέστη-
σαν υελώδεις.

Ό Μαργράδος ελχεν ήδη αποθανεί.

Μετ' όλίγον ένας τελευταίος σπασμός εκλά-
νισε τδ σώμα της Λεοβίας, ήτις έκβαλόνσα ο-
δυνηρόν στεναγμόν έπεσεν έντρία έπί τού έδά-
φους.

Ή κόρη της Θεοδόρας ήμπορούσε νά είνε
έντελώς ικανοποιημένη πλέον.

Άμφότεροι οι έχθροί της ήσαν νεκροί.

Ό Άνουντσιάνο

Έπορην ένα περιφρονητικόν βλέμμα πρδς
τά μελανά έκείνα πτώματα ή έταιρα και έκά-
λεσεν ένα των μάλλον άφροσύμωνών σπηρετών
της, όστις ήτο έν γνώσει των σκοπών της.

— Κάλυψε τά πτώματα τας προσφύρας! ελπε
πρδς αυτόν.

Ό ύπθρτης έκτελέσας τās δύο πρώτας δια-
ταγάς της τρωπεράς κυρίας του, έξήλθε της
αίθουσας όπισς έκτελέσει και τήν τρίτην.

Ό άναγνώστης εκ των τελευταίων λόγων της
Μαρουσίας θά ήγνώσων βεβαίως ότι ή διε-
φθαρμένη αυτή γυναίκα ελχε προσκαλέσει τήν
ιδίαν έστέραν εις τά άνάκτορά της τόν καρ-
δινάριον Άνουντσιάνο, όστις μη γινώσκων τί
συνέβαινε, έσπευσε νά ήπακούση εις τήν πρό-
σκλησίν της.

(Ή συνέχεια εις τδ φύλλον της Πέμπτης)

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΡΟΖΑ ΝΟΒΙΚΑ

— Ποτές μου δεν θα ξεχάσω, κείνο, που μόλις συμβή μία άγρια χειμωνιάτικη νύχτα, από τις τελευταίες του Δεκεμβρίου!... μούπε ο φίλος μου λαβωμένος αξιοματικό κι' άρχισε να μου διηγείται την παρακάτω παράξενη ιστορία: — Είχα λάβει διαταγές από το στραταρχείο να καταλάβω με πενήντα άνδρες κάποιο χάνι — τρεις ώρες μακριά απ' τα Γρεβενά — με το σκοπό να καθάρσω τα περίγυρα από τα άρβανίτικα και κουτσοβλάχικα άναρτικά σώματα. Μία και νύχτα βοσκομάσταν πάνω στ' άλογα και το κνημητό δεν έπαυε ούτε για μία στιγμή. Ξεπαγιασμένοι και κατακουρασμένοι γυρνούσαμε τα μεσάνυχτα στο χάνι, για να συλλάβουμε λιγάκι. Μα πού να προφτάσες να πάρως άνάσα με τα ξαρίνια, που μας κάμναν καθε τόσο οι άντάρτες. Κάποιος μάλιστα Κουτσόβλαχος — Αποστόλης Νέγκρου, τον λέγαν — ο Μαύρος Αποστόλης, είχε γίνει ο τρώας της χώρας. Δεν περνούσε μέρα, που να μη μάθουν και κανένα κακούργημά του. Είχαμε πελά συνεπίσει ν' άκούμε, πως ο Μαύρος Αποστόλης είχε κάνει αυτό ή εκείνο το χωριό. "Όσο από άρπαγές και λεηλασίες, μη σ' αρέσει. Ένα μήνα τον κυνηγούσαμε χωρίς αποτέλεσμα, όταν ξάφνου συνέβη κάτι, που ποτέ μας δεν θα το περιμέναμε.

Μιά από τις τελευταίες μέρες του Δεκεμβρίου γυρνούσα με είκοσι ως είκοσιπέντε ίππείς ύστερ' από πυλώρο κνημητό στο χάνι. Είχε σουρουπώσει. Και πάνω απ' την ερημη πεδιάδα έπεσε το άγριεμένο φύσημά του ουδαίοντος διαβολικά ο άνεμος. Μ' όληγορο καλπαμό τρέχαμε να προφτάσουμε το ταχύτερο στο χάνι, όταν ξάφνου άκούμε κάποια άγρια φωνή να μάς φωνάζει δυνατά. Και σαν τελείως τρέχει κάποιος θέλοντας να μάς φθάσει, χωρίς να πιάει να φωνάζει.

Σταματούμε. Τώρα πια διακρίνουμε καθαρά τη σιλουέτα κάποιας γυναίκας, που έξασκονδευε να μάς κάνει νεύματα και να φωνάζει σαν μανιασμένη. Περνούν δέκα λεπτά κ' η γυναίκα στέκει έμπρός μου.

Είπε τόσο λαχανιασμένη από το τρέξιμο, όστε δεν μπορεί να βγάλει μιλά από το στόμα της. Το κοκκινό μαντίλι της της έχει φύγει απ' το κεφάλι και κρέμεται στον λαιμό· τα μαλλιά της είνε λυμένα· το πρόσωπό της απ' τον άνεμο, το κρύο και το τρέξιμο κατακόκκινο· τα χέρια της έχουν μελανιάσει. Και το κορμί της τρέμει όλοκλήρο. Όθαι ένα κορίτσι δεκαοχτώ ως είκοσι το πολύ ετών, με μαύρα μάτια, που γυαλίζουν στο σκοτάδι, με μία μικρή κι όμορφη κ' ένα μικρότερο χαμογευμένο στοματάκι, που άφινει, να φαίνονται και τα άσπρα νυτερά δοντάκια.

Περιμένω... Στο τέλος χάνω την ύπομονή μου και την ρωτώ, τί γυρεύει από μάς. Μ' ενόησε, και με κοιτάει από πάνω ως κάτω.

Την ένοιαστώ. — Όέλω να σου πω κάτι μυστικό! μου λέει.

Μ' ένα νεύμα κάμνω να παραμερίσουν οι άνδρες και την ρωτώ για τρίτη φορά. Με κοιτάει μ' ένα βλέμμα πονηρό.

— Του λόγου σου, έχεις άκουστά τον Αποστόλη Νέγκρου;

— Τόν Μαύρο Αποστόλη θ' ε' πής;

— Ναι! αυτόν!... και με τρεμουλιαστή φωνή μου προσθέτει αργά: — "Ε! λοιπόν ο Αποστόλης αυτός σήμερα μεσάνυχτα θάρη να σ' ας χτυπήσει!...

Μόλις το ελτε άρχίζει να τρέμει όλόκληρη. "Εγώ δεν ταραχάξω πολύ από τα λόγια της. Μου τ' είχαν πη κι άλλοι τόσες φορές, όστε δεν μου έκαναν και μεγάλη έντύπωση. "Ό,τι με τρώμας ήταν ο παράξενος τρόπος της κόρης αυτής.

— "Αν έξωγς τίποτα, πρέπει να μάς το πής αμέσως. Σήμερα καθένας σ' ας πρέπει να μάς βοηθήσει!...

Να σ' ας βοηθήσω; "Αρχισε να γελά δυνατά και κοροιδευτικά.

Μα εγώ δεν άγατώ τους Γραικούς, ούτε σένα, ούτε τους σλαβικούς σου... "Αλλά θ' σου δείξω από πού θάρη ο Αποστόλης Νέγκρου, μ' απάντησεν ή κουτσοβλάχια κόρη.

— "Αλλά άπόπ δεν άγατάς τους Γραικούς κ' έρχομαι μ' όλα ταύτα να τους βοηθήσεις, θ' απη, πως...

— "Ο Θεός βλογάει μόνο τους Βλάχους, έκραζε περιήραση διακόπτοντάς με.

— Κάποιον άλλον θ' άμης πετό πολύ κι' απ' αυτούς. Κι' αυτός θ' αέ ο Μαύρος Αποστόλης. Τον μισείς; ε; τόν μισείς πολύ;

Τό σόμ της τραντάχτηκε στην ερώτησή μου. Με μιάς άρπάει μια πουκάλα απ' τα μαλλιά της και την φέρνει στο στόμα κι' άρχίζει να την δαγκώνει με λύσσα και να φωνάζει άγρια:

— Ναι, ναι, ναι, τόν μισώ, τόν μισώ πολύ. Κατάλαβα, πως αυτή ή γυναίκα δεν μπορούσε να λήφ ψέματά.

— Και τί σου έκαμε; την ρωτώ.

Τό πρόσωπό της άγριεύει πετό πολύ. Με κοιτάει μ' ένα βλέμμα άποηρό.

— Τί μου έκαμε;... Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει!

— Καλά! "Αλλά πρέπει ν' άρθής μαζί μας. Τα μάτια της άστράφουν τώρα από χαρά.

— "Ω! ναι! Θ' άρτώ!... Όέλω ν' αμια μαζί σας τή νύχτα, να δώ με τα μάτια μου, πως θα τόν...

Δεν έτελείωσε την φράση της, μόνο είδα, πως είχε σπείη τα χέρια της σε γροθιές, ένώ τα μάτια της έργαζαν σπίδες. Κείνη τη στιγμή μου φάνηκε, πως είχα μπροστά μου κανένα θηρίο.

Εγχεοναν γιά το Χάνι. Οι άνδρες μου είχαν κατάλαβη, ότι τή νύχτα θ' είχαμε πράμα. "Αλλος τε, όταν φθάσαμε στο Χάνι τους έξήγησα με λίγα λόγια τί είχαν να κάνουν κεινή τή νύχτα και τους είπα να ξεκουραστούν για το μεγάλο παιτήριό και να φανούν παλληκάρια. Σ' όλον τ' άπόσπασμα ζωγραφίζονταν ή χαρά κι' ή ευχαρίστηση και στο δικό μου από κείνη πετό πολύ. "Αυτή τη φορά, που θ' άμης ξεφύγη, είπα μέσα μου κ' έμπήκα στο δωμάτιό μου κι' άρχισα να συλλογιέμαι πως έπρεπε να γυμναστώ με το σχέδιόν της συλλήψεως, όταν ξάφνου άνοιξε ή πόρτα κι' είδα μπροστά μου την κόρη αυτή. Δεν μούλε τίποτα, ούτε καν με κούταξε. Διευδύνθηκε σε μιά άκρη του δωματίου, κάθισε χάνον, κι' άρχισε να φτιάχνει τα μαλλιά της, που της είχαν πέσει.

Άρκετη ώρα πέρασε έτσι. Σε λίγο έτελείωσε την τουαλέτα της και σταύρωσε τα χέρια της. Είχε βυθισθ' σε σκέψεις.

Μονομιάς άρχισα να μιλά, λές και παραληρούς:

— "Ο Αποστόλης είνε δυνατός, είνε ήρωας. "Ο Αποστόλης είνε ήρωας, είνε άντρείος. Τόν Αποστόλη δεν τόν πιάνεις, ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε ποτέ! φωνάζει.

Και της πρόφερε αυτές τις λέξεις μονότονα, μιστραγουδώντας, σαν νάταν κανένα μοιρολόγι. Κι' άρχισε πάλι το παραλήρημα:

— Αποστόλη μου, ποιος σούπε, νάχης άπιστη καρδιά; Πέρα ή κόρη του παπά είνε πετό καλή από μένα; Δόσε πίσω την καρδιά, που μου είχες πρίν χαρίση!... Είμαι κακός σαν την όγια και φεύγεις σαν τόν Ιούδα... Χίλιες φορές με πρόδοσες! "Ησθ' ή σειρά μου τώρα κ' εγώ να σε πρόδοσω!...

Πάλι σιωπής. Φαίνεται πως σκέπτονταν τώρα την κόρη του παπά, πως θ' α την φιλούσε αυτή τη στιγμή ίσως ο Μαύρος Αποστόλης. Κ' ή κόρης τών ματιών μεγαλώνανε, άγριεύανε και πύρινα δάκρυα άρχισαν ν' αβλακώνουν τ' άναμμένα μάγουλα της.

— Τί έχεις και κλαίς; Τί σου έκαμε ο Αποστόλης; έτόλμησα να την ρωτήσω.

Γιά μία στιγμή μου φάνηκε, πως άμφεβαλλε, αν έπρεπε να μου ξεμολογήσει την δυστυχία της, που είχα πελά κατάλαβη. "Επειτα μου έροίξε ένα βλέμμα άγριο.

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει!

Απ' εδω και πέρα έπαυε να κλαίη και να φωνάζει. "Η όρες περνούσαν άργά, άργά. Είχε νύκτωρ. Στις δέκα διέταξε τους άνδρες μου να ληψούν. Σε λίγο ξεκίνησαμε. "Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, απαράλλακτα, όπως θ' α χτυπούσε στην θέα της πρώτης μάχης, την στιγμή της πρώτης ερωτικής έξομολογήσεως.

"Η Ρόζα Νόβικα — ήταν το όνομα της κόρης — είχε δέση το κεφάλι της με το κοκκινό μαντίλι και πήγαμε μπροστά. "Η άνυπομονή σ' ας την έκαμε να τρέχει. Περσάμας όλη εκείνη την μεγάλη πεδιάδα και φθάσαμε σ' ένα βουνό, όρι πολύ ψηλό. "Ο ένας πήγαμε πίσω απ' τόν άλλο. Ούτε ένα γκρί δεν άκούονταν. Μόνο κάπου κάπου μάς τρώμας το σούρμασμα τού άνέμου, που έφθανε ίσως με δώ. Θ' α είχε περάσει μία ώρα, όταν φθάσαμε στην άλλη άκρη του βουνού.

— Έδω να σταθής! "Απ' εδω θ' α σουνη! μούπε ή Ρόζα τρέμοντας.

Την ρώτησα πόσο θάνα. Δεν μου άπάντησε. Τότε εγώ έχωρια σε δύο μέση τους δρες μου. Οι μισοί θ' α πεθάναν στην διαδα, θ' α προχωρούσαν λιγάκι και θ' α ήταν χάνου, για να μη φαίνονται. "Εγώ με άλλους μισούς θ' α μέναμε στην άκρη βουνού κρυμμένοι πίσω από κάπο θάμνο.

Άφινιαμε τόν Αποστόλη με τους άνδρες τ' α προχωρήσει άκριά κ' έκατα μ' ένα στήρι μου θ' α γυμνούσαμε κατ' έπάνω τον, θ' α βάλαμε στή μέση και θ' α τους έόλομεν.

Περίκαμε όλοι και δέσαμε πέρα μέση βουνού τ' αλογά μας. "Επειτα κνητήσαμε, οριμέντα πολύ και το καρσούλι αυτό με διαβόλεμένο κρύο δεν μάς ήταν δύσκολο να ριστο. Πλάγι μου στέκονταν όρθη ή Ρόζα Νόβικα βουβή κ' άκίνητη. "Εξαίρετα κάποιος κροτός, που όλο και δυναμωε.

— Νάτσι! "Ερχονται! μούπε ή Ρόζα, άρχισε αυτή τη φορά να τρέμει περισσότερο από της άλλες.

"Ερχονταν σ' αλήθινά. Ψήλοιο το πού μου και δέκαμου μ' όλο το τριαντάφυλλο, πρώτη σ' ας ήταν ένας πελώριος Τούρκος νος. Μιά στιγμή μου πέρασε μία σκέψη, αν καναν κανένα κρότο τ' αλογά μας και θ' α νανε αυτό σ' α πόδια ποιος θ' α ποιος έμεισε σ' έκείνο το σκοτάδι;

Μας είχαν σιωπήσει. Δεν ήσαν πια καμιά δεκαπενταριά νομάτοι, τυλιγμένοι μέσα σε χοντρές τριχίνες κάπες. "Ενας απ' τους πήγαμε πέντε βήματα μπροστά από άλλους και φαίνονταν σαν να ξεπερνάσαν μέρος. Οι άλλοι έβράζαν όλοι μαζί ένα μούλο και φλυαρούσαν σε γλώσσα κουκουλική. Τώρα ο πρώτος περναίε μπροστά μου χωρίς να μάς πάση χαμάρει. Σκώρο και πη την Ρόζα, ποιος είνε ο Αποστόλης; τρέμει όλοκλήρη και μου σφίγγει δυνατά χέρι. Τώρα πια τόν είχα κατάλαβη.

Κείνος που πήγαμε μπροστά από τους άλλους Σερβίζω δύο φορές. Τί άκριβός έγινε αυτή τη στιγμή δεν περιγράφεται. Χυμάει πόντους. Σε μία στιγμή τους έχουμε πάλι τ' α μέση. Αυτοί τ' άχουν χάρη. "Αρχίζουν να νάζουν, να βλαστημάνε. Κάνουν να γυμναστώ. "Αδικά! "Από πίσω τον στέκονταν άλλοι άνδρες, που ήσαν από την πεδιάδα.

— Προδοσία! Χαθήκαμε, φωνάζει ή Ρόζα.

— Παραδοθήτε, τους άπαντώ έγώ λέγοντας νοματέι πετούν τ' άρματα χάνου.

— Τα χέρια πάνου! διατάσσει. Τα σ' α δέναν. Μόνο ο Μαύρος Αποστόλης δεν π' α δέναν. Μα πυροβολήση δεν προφταίει, αλόν σαν μανιασμένος χυμάει γύρω του με τ' α ταγάνι. Κείνη τη στιγμή άκούεται μία φωνή. "Ειν' ή φωνή της Ρόζας που τώρα φθάει τ' α χοντάς από πίσω μας.

— Αποστόλη μου, κράζει, ποιος σούπε, χης άπιστη καρδιά; Γιατί με πρόδοσες Αποστόλη μου; Τώρα κ' εγώ σε πρόδοσω έγώ περισσότερο σου, ή Ρόζα Νόβικα!

"Ο Αποστόλης ζαλίζεται για μία στιγμή, κανεί να πέση ανάσκελα, αλλά μόνο για μία στιγμή. "Υστερα όρμη άρπίζοντας κατ' έπάνω της θέλει να την φά. Οι άνδρες μου τόν ποδίζουν, μα αυτός έξακολουθεί να πύρι γύρω του σαν τρελλός με το γιαταγάνι.

— Παραδόσου! του κράζει.

— Ποτέ, ήταν ή περιήραση άπάντησή του.

"Ηθελα ν' άποφύγω την άματοχρησία τ' α περμένα. Οι σύντροφοί του δεινένοι πετό χοντρά σκονιά τόν κούταζαν βλακωδώς. Ρόζα δεν έφώναζε πια τόσο δυνατά.

— Τόν Αποστόλη δεν τόν πιάνεις! "Ο Αποστόλης είνε άντρείος, είνε ήρωας! άμ να μοιρολόγη. Πρέπει να δοθ' ένα τέλος.

Μ' ένα νεύμα τρέψ άνδρες όρμηον έπάνω πει ματωμένους να πέση χάνου ο Αποστόλης.

— Τόν Αποστόλη μ' α φωνή — μία φωνή που δέναν άκούεται ή Ρόζα — δεν χάνει καρδιά.

— Πάει ένα γιαταγάνι από κείνα πούταν έμ' α μέση σ' α άντάρτες και σαν τρελλή σπύρεται στή φορητή πάλι.

Μη! τόν Αποστόλη μου; μ' ή τόν Αποστόλη μου, μη τόν...

"Ολ' αυτά σε μία στιγμή. "Ενας σπαθισμένος.

δικός μας της πετάει μακριά απ' το χέρι το γιαταγάνι. "Ο Αποστόλης παλεύει με τρέψ. Στο τέλος άκούεται ένα κρόγ· το γιαταγάνι τόν Αποστόλη πέφτει χάνου κομματιασμένο. Τόν δένουμε άμέσως. Με τα χέρια πίσω και το κεφάλι ψηλά μάς άγοικοντάζει.

— Έμπρός στο Χάνι! διατάσσει.

Σε πέντε λεπτά ξεκινάμε ή συνοδεία. "Ο Αποστόλης βράζει μπροστά, όπως και πρίν, μόνο πύρι γύρω του τόσους ίππείς. Να κ' ή Ρόζα Νόβικα! έτρεχε από πίσω του και τόν κούταζε μ' ένα βλέμμα πονητικό. Αυτός άφείζε και τα μάτια του βγάδανε φωτιές. Τους πλησιάζει.

— Αποστόλη μου, ποιος σούπε, νάχης άπιστη καρδιά; έξακολουθούσε να του λέγει ή Ρόζα.

— Θάρη ή μέρα που θάχω τα χέρια μου έλεύθερα. Κείνη τη μέρα θ' α πεθάνεις! της ελπε με μία φωνή σιγανή, μα άγρια.

Τράβηξα μπροστά. Είχαμε προχωρήσει έρκετά, όταν ξάφνου άκούο ένα μούσι. Γυρίζω πίσω, τι να δώ! "Η Ρόζα Νόβικα πετάει ψηλά τα χέρια της, σαν νάθελε να κόμη ένα πύρημα, και σωριάζεται χάνου.

"Οι σκευόμενοι μαρμαρωμένοι δύο στιγμές, έπειτα τρέχουμε να ίδουμε. Μόνο ο Αποστόλης στέκει άκίνητος άκίμα.

— Σήν καρδιά! φωνάζει κι' άρχίζει να γελά άγρια.

Μερικοί από τους άνδρες μου όρμηον και τόν γροθιοκόπαναν. Οι άλλοι τρέχουν στην Ρόζα. Απ' το μέρος της καρδιάς της τρέχει κοκκινωμένο αίμα, που άχνίζει άκίμα. Την ελπε πύρημα στην καρδιά.

Κατόπιν έμαθα τις λεπτομέρειες. "Ο Μαύρος Αποστόλης είχε παρακαλέσει ένα από τους φρουρούς του να του δέση τα χέρια πετό ψηλά. Τα σκονιά του σ' αχίζαν το κρέας. "Ο στρατιώτης, χωρίς καμμία ύποψια, τού χάρωρε λίγο τα δεσμά. Αυτό γύρευε κι' ο Αποστόλης. Σε μία στιγμή έλεύθερόναι το δεξί του χέρι, βγάει από τη μέση του μία δικανή πιστόλα, που την είχε κρυμμένη, και πρτοού προφθάσει οι φρουροί του να τού την πάρουν την άδειάει και σκοτώνει την Ρόζα Νόβικα.

"Όταν φθάσαμε στο χάνι είχε πάει να χαράξει. "Ανοίξαμε ένα τάφο για την κνημένη τη Ρόζα. "Ο Αποστόλης κούταζε άπαθείστα δεν μύλωση. "Αρα την θάναμε κάθισα κι' έγραφα την έκθεσή μου.

— Κι' ο Αποστόλης τί άπέγινε; ήρώτησα τόν φίλο μου άετιώματα.

— Την άλλη μέρα λάβαμε διαταγή να τόν τουφεκίσουν και τόν τουφεκίσαν πάνω στον τάφο της Ρόζας Νόβικα. Δεν έόλησε να του δέσουμε τα μάτια. Πέθανε σαν ήρωας. Κι' όταν είδαμε το σπύρημα — πύρι — και κυλιόμαστε κοκκινωμένο από της σφαίρας το κορμί τού Αποστόλη, θυμήθηκα το μοιρολόγι της Ρόζας:

— "Ο Αποστόλης είνε δυνατός, είνε ήρωας, είνε άντρείος!...

Και διά έπιλόγου μου πρόσθεσεν ο φίλος μου: — Ποτές μου δεν θ' α ξεχάσω κείνο που μούπε σιμβή εκείνη την άγρια χειμωνιάτικη νύχτα του Δεκεμβρίου!

A. I. ΒΑΡΒΑΤΙΑΝΗΣ

ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Γλυκερά νυχτιά... παρηγοριά
καρδολάσ ποικιλής
συναρμόσε το βήμα σου
και μη γοργοδαβαίνεις.

Κράτα νυχτιά το πένθος σου
κράτα τή σιγαλιά σου
κι' όσε με μύση να θορηθώ
στή σκοτεινή άγκαλιά σου.

"Αλλως τ' α φτερούγισα σου
να φτάσουν πάρα ως πέρα
να σκοτεινιάσουν τα βουνά
να μη προβάλλ' ή μέρα.

Γιατί ή άπονία χαρηνή
θέλει χαράς τραγούδια,
θέλει τρελλά φιλήματα
και δροσερά λουλούδια.

Μα έμένα μου ξεχόλασε
τά στήθεα μου οι πόνοι
κι' αν τραγουδήσω κι' αν χαρώ
θάν το τραγούδι μου μικρό
σαν το σκοπό τού Γκιάνη.

(Πατήσια) *Αμαλία Γ. Παπαδάκη

Ονειρεμένη εὐτυχία

Πρέπει ν' απαλλαχθώμε απ' τή ζωή...
Βούδας

"Εγραφε....

Ήταν μία έπιστολή εις τήν έποικαν είχε γράψει άλλες γραμμές.... Έξακολουθούσε.

... "Ος είχε αγαπήσει Φώφη, ή πόσο σ' ας είχε αγαπήσει και τώρα μου φαίνεται ότι σ' ας βλέπω τήν ώρα που άνοίγεις το γράμμα. Θυμώνετε, και στραβώνετε λίγο το μικρό σ' ας στοματάκι....

Μη σ' ας παρακαλώ! Στή θέσι που βρίσκομαι έγώ μπορώ να πω ότι αισθάνομαι. Τί έχω πια να με κρατήσω; Τό σέβας σε σ' ας; αλλά δε σ' ας προσβάλλω καθόλου αν σ' ας πω έτσι σ' ας και κρυφά χωρίς κανείς να μάς άκούση πως σ' ας αγαπήνα και θ' ας αγαπούσα άκίμα πολύ!

Μήπως δε σ' ας το είχα δείξει και είχατε δαχτυλίδι στην άφίερση αυτή της αγαπής μου;... "Επειτα φανήκατε κακά και με κάνατε πολλές φορές να υποφέρω, δε έβρατε πόσες φορές έλαφα για σ' ας. "Αλλά δε μη τ' α θυμωθώ τ' αρα αυτό. Δε θ' α ήτανε καλό να φύγη κανείς με άσχημης άναμνήσεως!

Θέλετε να με διακόψετε, το φαντάζομαι όπως όταν σ' ας μιλούσα άλλοτε και σ' ας κινώνατε το χεράκι σας.... Σταθήτε άκίμα λίγο, ή κάθε λέξη που γράφω αμυροτάζει από τή καρδιά μου και δε θ' α είμαι φλύαρος... Λοιπόν σ' ας έλεγα πως σ' ας αγαπήνα τρελλά, αυτό θ' α ήθελα να σ' ας επαναλάβω σε όλο μου το γράμμα και αυτό και ένα άλλο. Είθε όρατα, και θ' ας αγαπήσουν πολλοί, το άξίζετε αλλά πιστέψτε με γιατί στή θέσι μου δε λέγε: κανείς φέματα, πιστέψτε πως κανείς ποτέ δε θ' ας αγαπήσει όπως εγώ σ' ας αγαπήνα....

"Ω! δε φαντάζεστε πόσο! Είθε ή πρώτη μου αγαπή, ναι ή πρώτη σοδάρη μου αγαπή και μη ξεχνάτε πως κι' ο Ρωμαιοσ είχε τή ηλικία μου. Λοιπόν τώρα όλα τελείωσαν.... Θ' α μου π' ας έμους — γιατί ποτέ δε θ' ας έλα αυτό άπόπ δεν έγατε τίποτα να κερδίσετε! — Ναι, γι' αυτό, άκριβώς έπειθ' αν έχω τίποτα να κερδίσω αυτό μου το γράμμα γίνετα πιο άγνό και με έξυπώνει στην ίδια μου τή συνεύχισα. Γιατί σ' ας τα λέγω όλα αυτά; "Αλλά γι' ν' άνακουσθώ λίγο να μπορέσω ν' άναμνήσω. "Αχ! ο σταυρός ήταν πολύ βάρυς και μ' άφάρτασε μόνο να τόν σύρω έως το Γολγοθά μου.... Λοιπόν τώρα έβρασα και είμαι κουρασμένος από τή ζωή, έξηγνημένος τόσο που μάζι με τόν άπαισιόδοτο φιλόσοφο.... ή μόνη εύτυχία είνε ή είσοδος εις τήν άνυπαρκτότητα.

"Ω! αν με είχατε βοηθήσει: λίγο ίσως να μη συνέβαιναν έτσι.... Αν μου είχατε τένει το χέρι σ' ας, ο "Ερως γι' ας είνε τόσο γλυκός.... αλλά θ' α ήτανε πάρα πολλή εύτυχία και θ' α γινόμουν τρελλός.... Και βλέπετε ή χαρά αν ήταν προωρισμένη γι' ας μένα....

"Ο Χριστός διδάσκει ν' αγαπούμε όλοι τόν κόσμον. "Εγώ αγαπήνα μόνο ένα πρόσωπο, σ' ας, αν έμνησκα τήν αγαπή μου και γι' αυτό συνεκτρέφθη όλη σ' ας ένα σημείο κ' άσχημίας ένα πελώριο κύμα που μ' έπνιξε! Χώθηκε μέσα μου και μου πλημυρίσσε το στήθος, έπνιξε τή καρδιά κ' ύστερα άνέβηκε στον άκέραιο και μου παρέλασε τή σκέψη και την όρεξη τής ζωής....

Τώρα λοιπόν θ' α πεθάνω, έτσι νεός, χωρίς ν' άφισα κανένα ίχνος πίσω μου, έγώ που τήν είχα άνεπρεπυή τόσο εμμερση τή ζωή μου!... "Αλλά πάλι ένα πράγμα με παρηγορεί ότι είνε όρατο ν' άντιστοιχίσω κανείς και ν' άδεχθ' άνδρικά το θάνατο γι' ας ένα ιδανικό ύνερο....

Δε σ' ας τ' α γράφω αυτό γι' ας σ' ας συγκινήσω ή! έχι. "Όπως άρρωθ' π' ας σε κούτεις είπατε να μ' άφίστες αυτή την παρηγοριά.... Να σ' ας γράφω κάτι άκίμα! "Ετσι, και δεν έβρατε πόσες φορές ώνεπρεπυή τα χέλια σας, αλήθεια πολλές φορές, κ' ύστερα πάλι όταν τάλασα έτοι βλοκόνικα κ' ένα ρυγος ήόησα να πέρω από πάνω τους έκλιναν τα μάτια μου κ' έτρεχα μακριά γι' ας να μην άνω καμμία τρελλα. Και τ' α μάτια σας.... "Α! τ' α γλυκά μάτια πόσο μπορούσαν να με καταστήσουν εύτυχη! Μου φαίνεται πως τή στιγμή που θ' άκούρησσω τή παγωμένη άκνη τού όπλου στή καρδιά μου θ' α σκέπτομαι τ' α μάτια σας.... Γιατί θ' α κνημήσω στή καρδιά δε θέλω να μου καταστρέψω ή σφαίρα το πρόσωπο. "Επειτα τήν καρδιά θέλω να έκδικηθώ!...

Μη! τόν Αποστόλη μου; μ' ή τόν Αποστόλη μου, μη τόν...

"Ολ' αυτά σε μία στιγμή. "Ενας σπαθισμένος.

μου έγγινε, σαν τή φωτιά όλα μου τ' α αισθάνματα. Δεν θέλω να με λυπηθήτε, άλλως τε είνε γελοίο να το λέγω.

Στάθηκε, ή πέννα έτρεψε σ' ας χέρια του, σηκώθηκε κ' έπερπάτησε λίγο εις το δωμάτιό του ύστερα έανακάθηκε κ' έξηκολούθησε:

«Θ' α ήθελα να σ' ας γράψω πολλά, πολλά, θυμάστε εκείνη τή καρμέλια που μου είχατε δώσει μία φορά; λοιπόν τήν έχω άκίμα, είνε μαρμαμένη, δεν περσάει έμως, τ' α πέταλλά της φαίνονται άκίμα σαν σταλαγματιές από αίμα, με γάλες σταλαγματιές. "Αλλά φθάνει πια σ' ας κούρασα, δεν σ' ας λέγω τίποτ' άλλο. "Επειτα φοβόμαι μήπως γράφω πράγματα που δεν πρέπει.

"Εγραψε άκίμα λίγες λέξεις και το υπέγραψε μόνο με το όνομα. "Ετσι ήτανε καλλιτερα. Διέπλωσε το χαρτί και χωρίς να το έαναυδάσση το έκλεισε γρήγορα γρήγορα σ' ένα φάκελλο κι' έγραψε τήν επιγραφή.

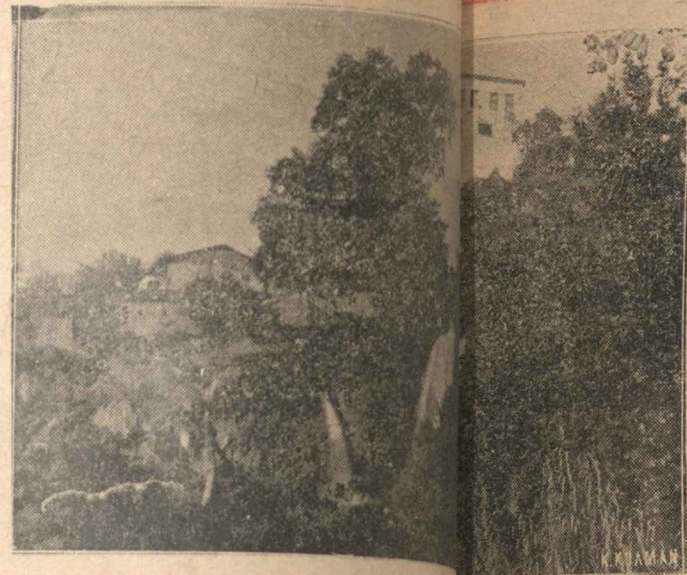
Υστερα στάθηκε λίγη ώρα γυρίζοντας το φάκελλο σ' ας χέρια του. Να τόν άφινε εις το τραπέζι, έτσι άπλωσ άπάνω στο τραπέζι, ή να το έρριχνε στο ταχυδρομείο;

Βέβαια καλλιτερα εις το ταχυδρομείο, πετό ασφαλές, κ' έτσι δε θ' α τήν εφέθατε κι' όλος. Λοιπόν ήταν έτοιμος; έχι! μία στιγμή, άνοιξε ένα κουτάκι, που περιείχε διάφορα χαρτιά, απ' εκεί πήρε μία φωτογραφία της, μία μικρή θαμνη εικόνα της, τή μόνη που είχε. Τήν κούταξε μία στιγμή και τήν φίλησε. "Υστερα τή σήκωσε μπρός τα μάτια του, τήν έπληρωσε, τήν άπεμμερνε, μισόκλεισε τα μάτια γι' ας νομίσω πως τή βλέπει αλήθινά, όλα αυτά με μικρές ήμερες κινήσεις και ένα χαμόγελο, ένα θλιβερό χαμόγελο στο στόμα. Πήγε κοντά στον καθρέφτη και στάθηκε.... Πώς ήτανε ώχρός... τοίμπησε με τ' α δάκρυλα το πρόσωπό του.... Τελευταία φορά που έόλεπτο, αλήθεια αύριο τι θ' ας ήτανε; πεθαμμένος... Τί περίεργο, δεν το πίστευε. "Αχ δε μη πέθαινε!... Δεν ήθελε να πεθάνει. "Αλλά πάλι τι να ζήση αυτή τή ζωή, τήν αβία ζωή, χωριστά από κείνη που αγαπούσε μέσα σε όλες τις αβιότητες.... "Ας έτε τον κόπο; "Οχι βέβαια δεν άξίζει, καλλιτερα να πέθαινε, αύριο θ' ας στο γαλανό ουρανό και θέλετε τή θάλασσα γαλανή κ' αττική. Ναι, όλα γαλανά κ' ήρεμα.... Και ήθελε να ξεχνούσε, άχ, αλήθεια να ξεχνούσε.

Γύρισε πάλι τα μάτια του στή φωτογραφία.... Δεν μπορούσε ν' άποσπασθ'... Και της χαμογέλασε.

Μικροί φιλοπόλεμοι Έλληνόπαιδες ἐκ Καταφυγίου τῆς Μακεδονίας.

Οἱ περίφημοι καταρράκται τῶν Τούρκων.

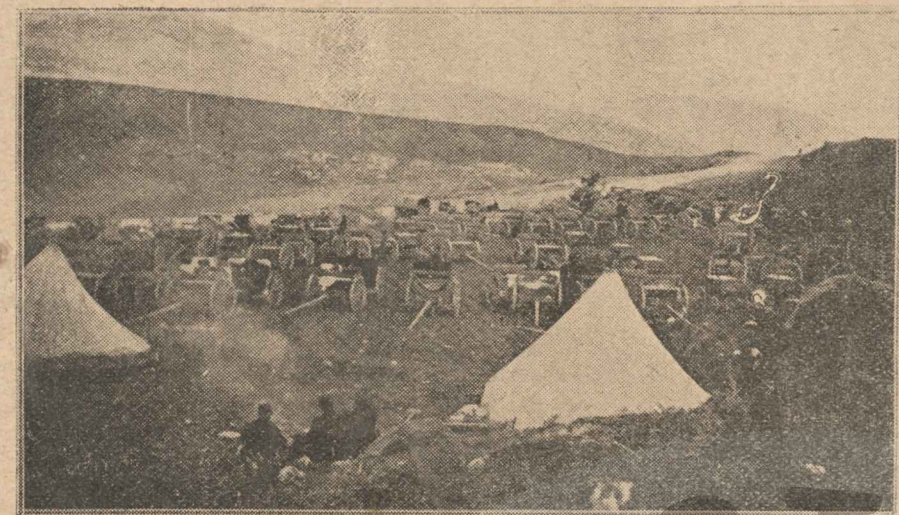
Ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ Καρδαρούαν Χίου ὑπὸ τὸν ἀνθυπασιανὴν κ. Ι. Σταυρίδην. — (Ἀπ. δ. κ. Δ. Λοΐζος)

Ἀποβίσεις προσφύγων τῆς Ἠπείρου εἰς Ἀργυροπόλιν. — (Φωτογρ. τοῦ κ. Β. Πετράτου).

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ τῆς πυρᾶς θερμαινόμενοι.

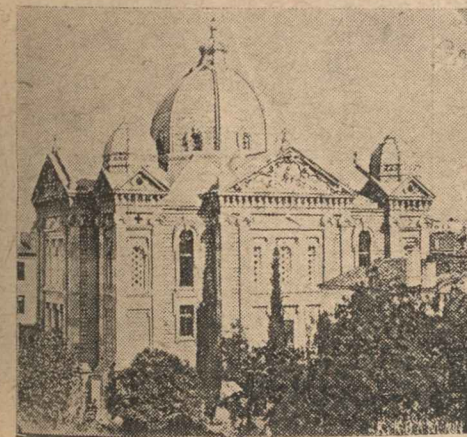
Τὰ 24 τουρκικὰ πυροβόλα, λάφυρα τοῦ Σαρανταπόρου.

Οἱ ἱερολογεῖται Ἡρ. Ἰωαννινοπούλου καὶ Σταμ. Σωτηρόγλου

Ἕλλην ἀξιοματικὸς εἰς τὸ Χίου

ΜΥΤΙΑΗΝΗ. — Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Θεράποντος.

Τραυματικὰ νοσηλευόμενοι εἰς τὸ νοσοκομεῖον Ἀργυροπόλεως. — (Φωτ. Β. Πετράτου)

Ο παράδεισος του Μωάμεθ

Δεν έπαυσα ποτέ τα σκιάδια μονοπάτια των κήπων της Έδεμ, και εις τὸ ρεύμα των ταξιδίων μου, δὲν συνήντησα κανένα, ὁ ὁποῖος ἠγόρευε ἀπὸ τὴν τὴν περισσότερον ἀπὸ ἐμὲ. Ἀπὸ ὅλους τοὺς θνητοὺς, ὁ Μωάμεθ—ποὺ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ εἶνε μαζί του—εἶνε ὁ μόνος ὁ ὁποῖος ἀνυψώθη μέχρι τῆς κατοικίας τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας. Ὁ μόνος ὁ ὁποῖος μεταφράζει εἰς τὸν ἑβραϊκὸν ὠδρανὸν ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν παρυσίαν τοῦ Ἀλλάχ. Ὡς συγχωροῦμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ποὺ οἱ σημεῖα, αἰτίνας ἐλήφθησαν κατὰ τὸ δόγμα τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ταξιδίου διαμέσου τῶν ὑπερστροφικῶν χωρῶν, ἐφύλα-

λους Κινέζους, ἐνδεδυμένους καὶ πτενισμένους, ὡς αἱ μανιχαῖαι γυναῖκες. Ἀπὸ τῆς εἰσελεύσεως εἰς τοὺς χαρτεμένους τὸν καὶ τὰ «καλὸς ὁρίσας» καὶ εἰτα ἀνέβαιναν, ἀνέβαιναν ἀκόμη, ὀνέβαιναν πλύντες. Εἰς τὸ πέρασμα των συνωμύσαν ὀλίγον μὲ τὸν Ἀδὰμ, ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν Νῶε, τὸν Ἀβραάμ, τὸν Μωϋσῆ, τὸν Δαβὶδ, τὸν Σολομῶνα, τοὺς Πατριάρχας, τοὺς προφήτας, τοὺς διασημοὺς μονάρχας καὶ ἐφθάσαν τέλος ἐνώπιον τῆς κοιλιάς Κάοτος, περὶ τῆς ὁποίας ἐξεστίνετο μία σειρά Ἑδεμικῶν κήπων.

Ὁ ταξιδιωτὴς ἐπρόφθασε νὰ βρεθῇ ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν εἶχον πολὺ ἐκλεκτικὰ γοῦστα. Πλησίον τῶν Κινέζων ἀγγέλων, εἶδεν ἄλλους

σμένον κρασιῶν, ποὺ ἐνόησαν τὰ γλῶττα των τραγοῦδια μὲ τὰς ἐρωτικὰς διαλέξεις τῶν ἐξημερωμένων τριγωνίων. Οἱ καρποὶ τῆς γῆς ἐνόησαν μὲ τοὺς καρποὺς τοῦ παραδείσου καὶ προσφέρονται μόνον εἰς τὰ χέρια.

Ἐδῶ, οἱ μουσουλμάνοι τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἀλλάχ, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι, διακοσμητοὶ τοῦ ἐγκοσμοῦ προσκυνήματος, ἠκολούθησαν, χωρὶς ποτὲ νὰ παρακλίνουν, τὸν δρόμον τοῦ Ἀλλάχ, ζοῦν καθισμένοι εἰς χρυσοῦς θρόνους, τιλγμένοι μὲ ὑφασμα, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀπὸ μέση μέρος εἶνε ἀνθοποικίλον, καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ἐξ αὐτοῦ, τί ἦτο ἡ καλὴ του ὄψις, τῆς ὁποίας τὸ πλοῦτος καὶ τὸ μεγαλεῖον, διαφεύγει πᾶσαν περιγραφὴν. Τὸ ἔδαφος εἶνε καλυμμένον ἀπὸ τῆς τῆς Ἰσλαμ. Ἐκεῖ, ἄλλοι μουσουλμάνοι, ἀκουστικῶν εἰς καὶ καλὸς περιενδεδυμένους μὲ βελούδο, ἀλλήλο-κυττάζονται καὶ ἀποροφῶνται εἰς ἓνα ἀδιάλειπτον θαυμασμόν. Ὅλοι εἶνε τριάντα ἔως τριάντα-πέντε ἐτῶν, εἴτε ἀπέθανον εἰς τὴν κοῖναν των, εἴτε ἐφθασαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀκρὰν τοῦ γῆρατός των. Ὅλοι φοροῦν χιτῶνας φτιασμένους ἀπὸ πρασίνην μέταξαν, μαλακὴν καὶ γερὴν συγχρόνως, ἐν ᾧ τὸ πρᾶσινον χρώμα των εἶνε τὸ φωραιότερον καὶ τὸ ἀναπνευστικότερον διὰ τὴν ὄρασιν. Χρυσὰ βραχιόλια στολίζουν τὰ χέρια των, καὶ περιδέραια ἀπὸ σπανίους πολυτίμους λίθους ἐξορράζουν τοὺς λαίμους των. Μόλις ζητήσουν τίποτε, παρενθὺς τὸ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των.

Οἱ κάτοικοι τῶν κήπων τῆς Έδεμ ζοῦν ἡσυχίαν καὶ ἀπολαμβάνουν μίαν ἀστείρευτον εὐτυχίαν, περιβαλλόμενοι ἀπὸ τοὺς προγόνους των, τοὺς ἀπογόνους των, τοὺς γονεῖς των καὶ τὰς ἐπὶ τὴν γῆν συζύγους των, αἱ ὁποῖαι ἐκρίθησαν ἀπὸ τὴν εὐλογίαν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Έδεμ. Αἱ ἑκατοντὲς αὐτῶν—δὲς εἰς τὸν Θεόν, τὸν Κύριον τῆς Οἰκουμένης καὶ τὸν Πολυεὐσταλῆ—ἔχει ἀπονεμηθῇ ἑνα χαρμόμενον οὐρανίον παρθένον, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς οὐδενὸς ἀνθρώπου καὶ οὐδενὸς πνεύματος δὲν θὰ μοραίη ποτέ, καὶ αἱ ὁποῖαι παραμένουν ἀγνὰ εἰς τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων. Ἡλικίας παρρησίας τῆς ἡλικίας τῶν ἀνδρῶν τῆς δεξιᾶς, αἱ μορφαὶ των εὐρισκονται εἰς τὴν πληρὴν τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁμοιότης των λαίπει ἀπὸ ὑπερφυσικὸν φῶς. Εἶνε τὰ «οὐρὶ» μὲ τὰ μαρὰ βλέφαρα, τὰ ἀμυγδαλωτά μάτια, τὰ μακρὰ μαλλιά μὲ τὸ χρώμα τῆς νυκτός, μὲ τοὺς δυνατοὺς καὶ μεσοὺς γλυντοὺς, μὲ τὸ χρώμα αὐγῶν στρουθοκαμήλων κρημνισμένον εἰς τὸν ἄμμιον μὲ φροντίδα. Εἶνε τὰ «οὐρὶ» εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρωπίνη γῆρα εἶνε ἐντελὲς ἀντιστοίχως, καὶ τῶν ὁποίων ἡ διέθυνσις καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ πλέμματος των εἶνε τὸσον καλὰ μετρημένα, ποὺ δὲν ἡμποροῦν νὰ ἴδουν ἄλλοι ἀνδρα ἀπὸ τοὺς ἰδιοὺς των.

Συντροφικὴ-συτροφικὴ τὰ «οὐρὶ» ἐκτοξεύουν τὴν καλλονὴν των καὶ ἐνδιέκνυνται τὰ τελευτὰ των σχήματα κάτω ἀπὸ σκιάς εὐδιαδόχων δένδρων, ἡ πληρεῖς χάριτος καὶ εὐκαρπίας δρῶντων μοσχοβολισμένων κλάδους ἀνθόμενων κερασσῶν, καὶ εἰτα μοιράζονται τὸ ῥῆδιον χιόνι των πετάλων διὰ νὰ στεφανωθῶν ὡς φωτεινὸς κύκλος.

Ἡ ὄψις τοῦ Ἀλλάχ ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ ἔσπερε τὸ ταξίδι τοῦ Μωάμεθ. Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου τῆς γῆς καὶ τῶν οὐρανῶν οἱ ἄγγελοι προσέφερον εἰς τὸν προφήτην διανέμει ὕδωρ, κρασί καὶ γάλα. Ἐπειὴ τὴν χεῖρα ποτὸν τὸν κρατῆρα μὲ τὸ γάλα, ἔλαβε συγκαταστήσει διὰ τὴν ἐκλογὴν του καὶ ἐξανάστησε τὸν δρόμον τῆς γῆς. Ὅταν ἐπανήλθε, εἶπε περὶ τὸς ὀλίγους καιροὺς, ποὺ τὸ κρεβάτι του ἦτο ἀκόμη θερμὸν καὶ τὸ σκεδὸς τὸ ὁποῖον ἐξέστανε τὸ νερὸ πρὶν φύγῃ καὶ ἦτο ἔτοιμο νὰ ἐξευλισθῇ, δὲν εἶχεν ἀφήσῃ νὰ διαφύγῃ οὔτε στάλα τοῦ ὕδατος.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΙΕΛΑΦΟΓΑ

(Μετάφρασις Σ. Σ.)

Ἐξεδόθη

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,"
Ἐνθ' ἰον τοῦ πολέμου τοῦ 1912

Τὸ μεραϊτέρο τοιμωδὶ τοῦ κόσμου

Τὸ μεγαλύτερο τοιμωδὶ τοῦ κόσμου εὐρίσκειται εἰς τὴν Περίαν καὶ εἶνε κτήμα τοῦ Σάχου. Περί τοῦ τοιμωδίου τοῦτου ἀπάσχει ἡ ἱστορία διὰ ἀνέκην εἰς τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ Σάχου, ὅστις τὸ εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ οὗτο καθ' ἑξῆς, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ πιθανότης ὅτι παλαιὰ ποτὲ τὸ ἴδιον τοιμωδὶ ἀνέκην εἰς τὸν Δαρεῖον.

Τὸ ἐν λόγω τοιμωδὶ εἶνε διακοσμημένον μὲ πολυτίμους λίθους καὶ στοιχίζει 50,000 δολάρια.

Διακοσμεῖται ἀπὸ ἰδιαίτερον ὑπέροχον, ὅστις πληθύνεται ἀδρότατα.

Ἰδὼν μάλιστα πῶς ἐδημιουργήθη ἡ θέσις τοῦ αἰλικίου αὐτοῦ τοιμωδοφύλακος.

Μίαν φορὰν εἰς μέγας Βεζύρης, ἐπειδὴ ἤρσαν εἰς αὐτὸν εἰς μέγας ἀσπείρους τοῦ τοιμωδίου, ἀπεπεράθη εἰς τὸν ἐκκολληθῆναι τὸν σουγιά του. Τότε ὁ Σάχης ἐσκέφθη διὰ τὸ τοιμωδὶ ἐπρεπε νὰ ἔχη φύλακα. Καὶ οὗτο διορίσθη εἰς τὴν θέσιν εἰς Μειρσιάν. Τὶ ἀπέγινεν ὁ Βεζύρης δὲν ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Μύκονος

Λατρεία Πενθεράς

Αἱ μελέται τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ πενθερά, ἡ ὅποια εἰς τὴν γερμανικὴν ἑθνομολογίαν θεωρεῖται συνώνυμος πρὸς τὴν μέγαιραν, εἰς μερικὰς λαοὺς τοὺς ὁποίους ἐσυνειθίσανεν νὰ θαυμάζωμεν βαρβάρους εἶνε ἀντικείμενον λατρείας.

Εἰς τοὺς Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ παραδείγματι, ὅπως γράφει ἡ «Εὐνολογικὴ» Ἐπιθεώρησις τοῦ Λονδίνου, οἱ γαμβροὶ φέρουν ἅμα εὐθὺς ὡς βλέπου τὴν πενθερὰν των, διότι θεωροῦν ἀσέβειαν νὰ τὴν ἀπεικονίσουν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐνθ' ὁ Μωῦσῆς δὲν ἀδείκασεν νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν. Εἰς τὸ Κόγκον οἱ παῖδες ἔχουν τὸ ἴδιον ἔθιμον, τιμωροῦν δὲ ἀμείσως τὸν γαμβρὸν ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ μείνῃ ἀπέναντι τῆς πενθερᾶς του.

Εἰς τὰς νήσους τοῦ Μπάνη (Αὐστραλία) ὁ γαμβρὸς ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ περικυλίξῃ εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάδιον ἡ πενθερὰ του καὶ πρὶν ἀκμῇ τὸ κῆμα ἐξαλείψῃ τὴν ἰχθὺν τὸν ποδὸν τῆς, διαπράττει τρομερὸν ἐγκλημα... Ὁ γαμβρὸς ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ ἐμυλίσῃ πρὸς τὴν πενθερὰν του, ἀποβάλλεται ἀπὸ τὴν φυλὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέκει, ἡ δὲ πενθερὰ ἀφίλει νὰ καλύπτῃ τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὸν περὶ-πατον μὲ τὰ γόντα καὶ τὴν κεφαλὴν συνημνῇ, μέχρις ὅς ὁ γαμβρὸς τῆς ἀποκαρυνθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ γαμβρὸς εἰδοποιεῖται περὶ τῆς γενομένης τῆς πενθερᾶς του ὀφείλει ἀμείσως νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν.

Εἰς μερικὰς ἐκ τῶν φυλῶν αὐτῶν ἡ πενθερὰ κλείει τὰ ὦτά της ὅταν ἀκούσῃ νὰ γίνετα λόγος περὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς.

Καὶ μεταξὺ φυλῶν τινῶν τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει ἔθιμον ἀπαγορευτὸν εἰς τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν πενθερὰν νὰ συνδιαλέγονται ἀνευ διαμετρήσεως καὶ ὅταν δὲ ἀκόμη ὁμιλοῦν οὗτο διὰ μέσου τρίτου ὀφείλου νὰ στρέφουν τὰ νῶτα εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Δημήτριος Κ. Γυλλέσης

Ἀνταποδοσις

Ἡμέραν τινὰ ὁ Χάμεναν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὁμοπατριωτικῶν, ἐδέξατο τὴν ἐπισκεπὴν πλουτοῦ λόδου ἐλθόντος ἐξ Ἀγγλίας ἵνα τὸν συμβουλευθῇ, χωρὶς δὲ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀσθενούς, τὸν ἐξήτασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ τὸν ἠρώσθη: εἰτα ἔφερον ὑπὸ τὴν ῥινὰ του φιαλίδιον.

— Ἀναγνώστε! τῷ λέγει. Ἐχει καλῶς, ἐπερὶ τοῦτο.

— Ὁ Ἀγγλὸς καταφανῶς ἐκπλαγείς, ἠρώτησε: — Πόσα ὀφείλω;

— Χίλια φράγκα, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός.

— Ὁ λόδου, ἀπαθής, ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του γραμμάτιον πενήντηνα λίβρων, τὸ ἔφερον ὑπὸ τὴν ῥινὰ του λατρώ, λέγων αὐτῷ:

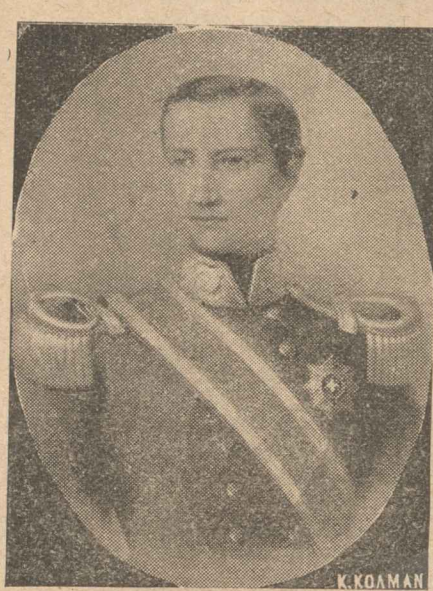
— Ἀναγνώστε!... Ἐχει καλῶς!... Ἐπληρώθητε. Καὶ ἐξῆλθεν ἀξιοπρεπῶς.

Κ. Κ. Παπ.

Βασιμὸς ὕμνος

Κατὰ τ' ἄστρο, στὸ θρόνον τοῦ Ὑψίστου
Τῆς Ἑλλάδος τὸ τέκνο ἄς γύρη
Τ' ἀναμμένα φτερά τῆς ψυχῆς του
Καί, στὴ φλόγα τοῦ πόθου του, ἄς πῇ:
Ὁ καλὸς Βασιλεὺς μου νὰ ζήσῃ,
Τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδῇ!

Σὺν ἀγνῇ πρωτοφάνειαι ἡμέρα,
Σὺν ὁ ἥλιος χρυσῶνι τῇ Δύση
Ἄς πετῇ στὸν αἰθέριον αἰθέρα
Ἐπὶ ἡσος, μία μὴν φωνή:
Ὁ καλὸς Βασιλεὺς μου νὰ ζήσῃ,
Τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδῇ!

Ο Βασίλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐς ἡλικίαν 74 ἐτῶν

Ἄν ἡ Ἑλπίδα κανένα ποτὴρ
Μυστικὰ καὶ τοῦ οὐρανοῦ γοῖτον
Στὸ φλογὸ τοῦ ἐθνικοῦ πανηγύρι
Μὲ χαρὰ χαμηλοφῶναι εἰς τὴν:
Ὁ καλὸς Βασιλεὺς μου νὰ ζήσῃ
Τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδῇ!

Πλὴν εἰς ὅλα τὰ ἐλεύθερα μέρη
Δίχως φόβον τὸ Ζῆτον ἄς βοῶνται
Χλωμασμένον τοῦ Τούρκου τ' ἀστέρι
Ἄς ἀκούσῃ τὸν ἦχον νὰ πῇ:
Ὁ καλὸς Βασιλεὺς μου νὰ ζήσῃ
Τὴν Ἑλλάδα μεγάλη νὰ ἰδῇ!

Περ. Μαρκογιάννης

Σ. Ε.— Τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη ἀπὸ τὸν ποιητὴν πρὸ πολλῶν χρόνων καὶ τὸ δημοσιεύμεν ὡς εὐχὴν ἐκκληροφθεῖσαν σήμερον.

Γάμοι διασημῶν ἀνδρῶν

Ὁ Σαῖεττερ ἐνυμφεύθη εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν.
Ὁ Ἀνάνης, ὁ Μπόρκε καὶ ὁ Μπόλκερ εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, ὁ Κιόλφας, ὁ Βάλτερ Σάουερ, ὁ Μόσχαρ καὶ ὁ Φονγκλίνος εἰς ἡλικίαν 26 ἐτῶν. Ὁ Ναπολέον Α' ὁ Βασίλειος καὶ ὁ λόδου Βόρον εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, ὁ Ροσσίνης εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν, ὁ Σὺλλερ καὶ ὁ Βέρπερ εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν, ὁ Πήλ καὶ ὁ Βιλλάντ εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, ὁ Χάλεϊ καὶ ὁ Βορρὸφ εἰς ἡλικίαν 34 ἐτῶν, ὁ Ἀουστράλινος εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν, ὁ Τάλλμα εἰς ἡλικίαν 39 ἐτῶν, ὁ Λούθηρος εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν, ὁ Σβεττ εἰς ἡλικίαν 49 ἐτῶν, ὁ Μουλν εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν, καὶ τέλος ὁ Γκαίτε εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν.
Καλάμια

Ἀνδρέας Γ. Περάκης

Ἐπίσκοπος καὶ κουρεὺς

Ἡ Καταλονία, ἐνεκα τοῦ δεσποτισμοῦ τῶν διοικητῶν τῆς, συχνάκις ἐξεγείρεται εἰς ἐπαναστάσει.

Ἐπισκοπὸς τις, τύραννος τῆς Βαρκελώνης, εἰσέρχεται εἰς τὴν κουρεῖον. Γνωστὸν διὰ οἱ Λυτικοὶ ἱερεῖς κείρονται τὸν πόγονα.

— Νὰ μὲ ξυρίσῃς, λέγει πρὸς τὸν κουρεῖα.

— Καλὰ, Πανιερώτατε.

— Πρόσεχε: ἂν μὲ κόψῃς, θὰ σὲ κρεμάσῃ.

— Ἀβέστε τὴν καλωσύνην νὰ καθήσεται γνωρίζω καλὰ τὴν τέχνην μου.

Ἄνεν δὲ τῆς ἐλαγίστης συγκινήσεως οὐρανοῦ νῖζει τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου καὶ ἀρπᾶλὸς ξυρίζει τὸ ἀκρασπᾶλές πρόσωπόν του.

— Ὅριστε Πανιερώτατε, εἶπεν εἰτα, οὐδεμὴν ἀνέκην ἔχετε.

Ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἐθεώρησε ἐκπεπληγμένον.

— Πῶς! καὶ δὲν ἐφοβήθης διόλου;

— Ἥμην ἐντελὸς ἦτονος, Πανιερώτατε.

— Ἀλλ' ἡ ἀπειλή ἦτο σπουδαία!

— Τὸ ἤξευρα.

— Ἐ! λοιπόν, τότε;...

— Λοιπόν... εἰς τὴν πρώτην σκαγὸνα αἵματος τὴν ὁποίαν θὰ ἐπρόσβειν τὸ ξυράφιόν μου, θὰ ἐκοπὸν τὸν λαίμῳ τῆς Ὑμ. Πανιερώτου.

— Ἐ! ἀλήθεια;

— Ἀληθέστατον, Πανιερώτατε.

— Μοὶ ἀρέσκεις, καὶ θέλω νὰ μὲ ξυρίσῃς σὺ εἰς τὸ ἐξῆς. Μόνον... ἂ! μόνον, ἂν συμβῇ ποτὲ νὰ μοὶ κόψῃς καμμίαν ἀμυγλὴν, εἶμαι συγχωρημένος ἐκ τῶν ποστέρων.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐτήρησε τὸν λόγον του, ὁ δὲ κουρεὺς, μέχρι τὸ θανάτου του, ὑπῆρχεν ὁ στεννότητος τῶν ἐμπειροτεμένων του.

Βόλος Κυριάκος Κ. Παπαδόπουλος

Ἐχομεῖον εἰς τὴν Βαρκελώνην

Πρὸ τριακονταετίας, ὅταν ἤμην εἰς τὴν Βαγκωνίαν, γράφει Γάλλος περιηγητὴς, ὁ Σιαμαῖος παῖδες μετέβαινον ὅπως μάθωσιν ἀνθρώπων καὶ γράφῃν εἰς τὴν παρῶσαν (νὰς τὸν Ἰνδόν), εἰς τὴν χρεὶν διδασκαλίου ἐπέστελλον οἱ ἱερεῖς, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστολήν περιελάμβανε εἰς τὴν καλὴν ἀνέκην καὶ τὴν γράφῃν.

Πλὴν τούτου, ἀρτίως ἡρώατο τις νὰ εἰπῇ, ποτε, ὅτι ἐπὶ ἑκατὸν παιδίων, τὰ ὅποια εἶχον διέλθει ὁπῶν ὅπως δὲκα εἰς τὴν παρῶσαν, δὲν ὑπῆρχον οἱ οἱ ὅποια νὰ ἐμυλίσῃν ν' ἀναγνώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι. Σήμερον, δὲν ἔχει τὰ πράγμα οὗτο, διότι χάρις εἰς τὴν φωτεινὴν διάνοιαν τοῦ ταχυροῦ βασιλέως Σουλταναλνὸν, οἱ Σιαμαῖοι παῖδες ἐκπαιδεύονται ἐπὶ τῇ ἑκείνῃ ἑθνομολογικῇ συστημῇ καὶ ἀνέκην διδασκαλίαν. Ἡ Σιαμαῖα γλῶσσα εἶνε ἀρκετὰ εὐκλὴς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διότι ἔχει ἓν ἀλφάβητον, καὶ αἱ εὐρωπαϊκαὶ μελέται ἔχουσι περισσότερον ἐξοχίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τούτου παρὰ εἰς τὴν τῶν Κινέζων, οἱ ὁποῖοι παρέχονται ἡρώα διὰ νὰ μάθωσιν νὰ διαβάσῃν τοὺς χαρακτῆρας τῆς γλῶσσας των. Ἀγγελόλαος Ε. Δάσκος

«Φιλανθρωπία... λωοδόχους!»

Συγκινητὸν ἀπεισθῶν ἀναγράγει Γαλλικὴ τις εφημερίς: Ἐνὰς λωοδόχης εἰσέρχεται ἐν κορυφῇ κιντὰς ἐντὸς τοῦ πενυρροῦ θυματοῦ μίαν πτωχὴν ἐργάτιδος ὀρφανῆς. Ἀπὸ συνέσεως ὅλα τὰ ἀντικείμενα, αὐτὴν εἶχον ἑλπίαν ὅτιν παρατηρήσειν εἰς μίαν γυναικὴ τοῦ θυματοῦ ἐπὶ μίαν πτωχὴν τραπέζην μίαν ἐπιστολήν μετὰλελειμμένην. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῇ, ἡ ἐργάτις γράφει εἰς τὸν ἀσπαστὴν τῆς, ὅστις ὑπελάμβανεν ὅτι τῆς εἶχε ἀνέκην νὰ τὴν ἀποσταλῇ τὰ πρᾶτα φράγχα, ὅποια τῆς ἐξήτασεν καὶ μετὰ μεγάλης οικονομίας εὐνοίας νὰ συνεπάρῃ τὸν αὐτὸν τῆς διὰ τοῦ γαμβροῦ μεθοδὸν καὶ μετῆς.

Ἀναγνώσκων τὰς γραμμὰς αὐτῆς ὁ λωοδόχης συνεκινήθη, παρὰ πάλιν καὶ δάκρυα ἤρσαν ἐκ τῶν πόντων ἐκ τῶν οὐρανοῦ του. Ἀμείσως ἐπανεβίβασεν εἰς τὴν πτωχὴν τῶν πρᾶτων ὅλα τὰ ἀναμμένα ἀντικείμενα τῆς πτωχῆς ἐργάτιδος καὶ μετὰ τούτων ἔκρινεν τὸν θυματοῦ καὶ τὸν πεντεφράγχα. Αὐτὴν βεβαίως προσγυμνῶς θὰ τὰ ἐκλάσεν ἀπὸ κανέναν ἄλλον, καὶ ἔβρεχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τῆς ἐπιστολῆς. Καταχαρῶς ἐπὶ τῆς καλῆς αὐτῆς πράξεως τὸν ἀνέγκρινεν. Νίκος Κομνηνός

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Γύρω τριγύρω στη γαλιά τ'αγγόνα μαζωμένα
απόλαυτα κι' αμύλητα άκουει την με προσοχή
που τοίς σπασί άλλων καρδών παιδιά αντρωμένα
άπορη να γύρη θέλοντας στην τρυφερά τους την
[φύση...]

Συμιά ή μητέρα κάθεται ή υλόγλυκη και ούβει
κι' έδω—έκει από μια γλυκιά τους ούβει ούόνα
[μια ματιά
που κάνει στην καρδοιά της ν'αυάνει,δω ν'άνει
ή εύλογμήνη, ή γλυκιά, της άγάτης φωτιά...]

Κι' όλο το σπίτι όλόγυρα γελά κι' άναγυλλάζει...
"Ω είκόνα θεία, δούλοχρη, είκόνα ούόνα κι' ιερή
που ή γαλήνη, ή χαρά μέσ' στις γυγές σταλάζει...
Την τέτοια είκόνα ποιος ποιητής να γράφει την μορφή;
"Αργος Σπύρος Α. Παναγιωτόπουλος

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΙΣ

"Ο πλοίαρχος πλοίου τινός Γαλλικού ήτο εθ-
φής άνθρωπος... Έπανεβλόν εις Νέαν Ύδρην
έκ μακρού πλοῦ εις Κίαν, υπέβαλεν εις τούς φορ-
τοστάτους του λογαριασμούς άρκετά έμπεδρευμέ-
νους... Έλειπον 10 χιλιάδες δολαρίων όπως συμ-
βέβαιον τα δύο έκτανα έναντια άκρα, άτινα ένο-
μίζονται Δόνα και Δαδίν.

—Έλθετε άφρον επί του πλοίου και ή θα δικαιο-
λογήσω τά έξοδα ταύτα εἰπεν ὁ πλοίαρχος.
Τήν έπαύριον, οἱ φορτοστάτοι μετάδωκαν άκρι-
βώς εις τόν άρισμένον μέρος. "Οδηγηθέντες δέ εν
τῷ διαμετρί τῷ πλοίαρχου, εύρον αρμοστήτην Κι-
νέζαν, ήτις ένεγκρισε μίαν έπιστολήν. Ήτο τῷ
πλοίαρχου.

—Κύριε μου, έλεγε—σας συγιστῶ τήν δεσποινίδα
άνθος τούτου, ήτις έφαγε μετ' έμου τὰς 10 χιλιά-
δες δολαρίων σας. Διά τήν συνιστῶ θερμώς, έχει
δέναντα βασιμίστους και δρέξιν άνάλογον.
"Ο πλοίαρχος είχαν αναχωρήσει διά Καναδάν.
Έκκαστος δέ τῶν φορτοστάτων διακδικείται τώρα
τήν όριαν Κινέζαν.

Κορίνθιος
ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

"Αγγλος τις έλθων εις παρισίους έζητε μέπαντα
τρόπον να τῶν τῶν μέγιστον τῶν φιλοσόφων τῷ
δεκτῷ όγδόω αἰώσῳ, τῶν Βολταίρων. "Ο Βολταί-
ρος όμως άναγκασμένος ένεκεν τῶν συχνῶν επι-
σκέσεων, έμψυκος διά τῷ διηγετή του εις τόν
ξένον, έτι άσθενε. "Ο Αγγλος διέτυπωσε τήν επι-
θυμίαν του να τῶν τῶν κληνίη. Εἰπέ του, λέ-
γει τότε ὁ Βολταίρος, ότι άπέθανον. "Ο Αγγλος
απήγγειλεν ότι και νεκρόν επιθυμεί να τῶν τῶν.
"Ο Βολταίρος έβω φρενὸν γενόμενος τότε, λέγει πρὸς
τόν ύπνερτον του "εἰπέ του ότι με πῆρε ὁ δια-
βολός". Έλευσέ. Αγγούλας Ε. Λάκος

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΡΕΚΛΑΜΑ

Μίαν πρωίαν πλήθος πολύ ειχε συγκεντρο-
υή εις τὸ Πικαδύλλ τῷ Δονδίνῳ. Εἶχε στα-
ματήσει ένα πολυτελέστατον αυτοκίνητον έντός
τοῦ όποιου εκάθητο δύο νέοι, τῶν όποιων ή
έκτατος καλλονή και ή βελουδινή ένδυμασία
του, είχαν προσελκύσει όλον τὸν πληθύν. "Α-
φού έμειναν εις τὸ αυτοκίνητον, ήγέρθησαν
διά μιας κατεβδόντες ήρχισαν να βαδίζουν επί
τοῦ πεζοδρομίου. "Ο κόσμος παρεμύριζε, άλλα
όλα πλήθ' έσπευδον τὰ δούν τούς περιέρ-
χους άνθρώπους, ένεκεν δέ τούτου ειχε στα-
ματήσει ή κυκλοφορία τῶν άμαζῶν και τῶν
τράμ. Τούς πλησιάζει ένας άστυνομικός, τούς
ερωτῶ, άλλ' έκείνοι δέν άπαντοῦν. Τότε κατέ-
ρχεται τὸ αυτοκίνητον ὁ σαρφέρ, και λέγει εις
τόν άστυνομικόν, ότι εἶνε κοιράλαλοι. "Ο άστι-
φυλῆς τούς κατηγορεῖ. "Αλλ' όποια ή έκπλη-
ξις του, οἱς τήν έπομένην έχολοῦσε ὁ κόσμος
απὸ τὰς ρεκλάμας. "Πρώτη φοράν έλέγετο,
κατηγορεῖται άνθρωπος, αὐτόματος. "Ο άνθρω-
πος διηλαθί, αὐτός ήτο νευροδυστατον τὸ όποιον
έξετέθη εις κοινήν θέαν. "Ο ιδιοκτήτης του τήν
έπομένην, τῆς περιέργου ταύτης ρεκλάμας, δέν
ήδυνάτο ποίαν παραγγελίαν να έκτελέσῃ...
Βλός
Δουκάς Βούλγαρης

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΝ ΓΑΛΙΑ

Εἰς τήν Γαλίαν άσολοῦνται εις τήν βιο-
μηχανίαν, τὸ έμπορίον κλπ. 712 (1) εκατο-
μύρια γυναικῶν. "Υπόχρονον επαγγέλματα τὰ
όποια άσποῦσι μόνον οἱ γυναικες ὡς οράτω, αἱ
τεχνήτριαι κατασκευάζουσιν τεχνικά άνθη,
κοιμώτρια. Αἱ οράτριαι εἶνε περισσότεραι ἀπὸ
τόν τακτικόν στρατόν τῆς Δημοκρατίας. Αἱ μο-

δίστραι άνέρχονται εις 53.000. "Όσον άφορῶ
τὰ άνωτέρω επαγγέλματα, εν Γαλίᾳ υπάχου-
σιν εἰκοσι τέσσαρες (24) γυναικες διηγήσοι,
πεντακόσια έβδομήκοντα τρεῖς (573) ιατροί,
τρεῖς (3) άνεγχομενὸν άρχιτέκτονες, διακό-
σια τέσσαράκοντα μία (841) συγγραφίς και
ποιήτριαι. Κατόπιν τέσσαρες χιλιάδες διακό-
σια τέσσαράκοντα έκτά (4247) δαιδοί, χίλια
τετρακόσια εξήκοντα δέκτα (1460) ήθοποιοί, έ-
κατὸν πενήκοντα (150) άεροπόροι, έξακόσια
τέσσαράκοντα μία (641) μουσικήτρια, 8.360 δι-
δακταί τῆς μουσικῆς κτλ.

Γ. Α. Πετροπουλάκης

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τὰ πρώτα ωρολόγια ήσαν τὰ ήλιακά και με
αὐτὰ οἱ όρχατοι πρόγονοι μας έμέτρησαν τὸν
χρόνον. Κατόπιν έξευρέθησαν αἱ κλεψύδραι,
πληροῦμεναι εἴτε δι' ύδατος, εἴτε δι' άμμου,
αἵτινες ήσαν μεγίστης χρησεως, κατὰ τὸν με-
σαιωνα. Έγινεν όνομαστῆς ή περιφημος κλε-
ψύδρα, ή δορηθείσα εις τὸν Κόρολον τὸν Μέ-
γαν ὑπὸ τοῦ Τούρκου Πέρβερος Χατζούμ. Τὰ
πρώτα ήχητικά ωρολόγια άναγράφουν κατὰ
τόν 18ον αἰώνα.

Α. Δ. Δεσφίπουλος

Τ' ΑΗΔΟΝΑΚΙ

Χαρισμένο στην Κ. Ι. Γ.

"Ακου τ' αήδονι πῶς λαλεῖ
τί λιγυρά ποῦ ψάλει
εἰν' ή καρδιά τῷ σκοτεινῇ
γιά άκου τὸ και πάλι.

Σάν τί με πόνον τραγουδεῖ
κρυμμένο μέσ' τῷ θάμνῳ;
Λέει: — Σ' άπόστασι πολύ
ἀχ! δώσε μου ένα φίλ
και εἶπετ' ἄς πεθάνω...

Κι' εἶν' ὁ ἀγάπησά τρελλά
άγάπη μου, γλυκεία μου,
γιά τούτο κλαίω εἶσι πικρά
και μαύρα δάκρυα θερμά
Ξέρνῳ απ' τήν καρδιά μου.

Ρ. Ε. Αύγερινος

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

"Αργος.—Οἱ μαθηταί τοῦ Γυμνασίου μας μετὰ
τοῦ "Ελληνικοῦ Σχολείου προσέτερον ήδη υπέρ
τῶν πτωχῶν οικογενειῶν τῶν έπιστράτων τῆς πό-
λεως μας εἰς τῶν τῶν εἰσφορῶν δραχ. 900.
"Εκτός τούτων μαθηταί τινες τῆς Δ' τάξεως τοῦ
Γυμνασίου μας κατὰ τὰς εἰρηστικές άναγκε-
ς εἰς δρ. 613, 35 οὗτοι τὸ πῶς τὸ έποῦν προσέφε-
ραν οἱ μαθηταί περὶ 1.500 δρ. Εἶπε. —Κατὰ
σφοδρῶς καταφάνοντες εις τήν πόλιν μας τραυμα-
τίαι τοῦ Μπικανίου "Αργεῖου. "Η πόλις τούς ὑπο-
δέχεται μετὰ ένθουςιασμον.

Τάκης Σμυρνιωτάκης.
Κυριακοῦσία. —Αφίκοντο τήν παρελθούσαν Δευ-
τέραν άρκετά έργα τῷ Γυμνασίῳ μας προσε-
χόμενα εκ συνεισφορῶν τῶν μαθητῶν τῶν αὐτῆς
γυμνασίου, οἵτινες ὑπὸ φιλοπόνησιν αἰσθημάτων
εμφερόντων προθύμως προσέβησαν εἰς τὸν
σῶσόν τῶν δολῶν τῶν διὰ τήν αγοράν τῶν φυσικῶν
τούτων οργάνων. ὡν πολλὰ εἰσέτι θέλονται απο-
σταλῇ και διά άποκρίσεως τῶν όποιων συμπλη-
ρωταί εν τῷ κατ' ήμῃς γυμνασίῳ σπουδαιωτάτῃ
δόν άναγκαία έλλείπει.

Εἶπεν. Σ. Θεοδοσκάντουλος.
Πάτραι.—Χθές διά τὸν πλοῦτον νοσοκομείον τῆς
Πριγκιπισσῆς Μαρίας ἀπεβέβασθησαν ὑπὲρ τῶν 35
τραυματικῶν διανεμηθέντες εις τὰ διάφορα τῆς πό-
λεως μας Νοσοκομεία. Προστούτους πολλοί εἰς
"Αμερικῆς μεταστάται κατατασσόμενοι εις τὸν
στρατόν.—Τὸ πολυθέαμα κάθε βράδυ με πολυμι-
κῆς ταινίας τῶν "Ελληνικῶν μαζῶν.

Λουβία Β. Δαούλη.
Σπένται.—Πρὸ μηνός ή έν Τεννέ τῆς "Ελβε-
τίας διαμένονσα κυρία Εἰρήνη. "Η Wassenberg
κόρη τοῦ συμπόλιτου μας ή αντιπροέδρου τῆς "Α-
θηναϊκῆς Τραπέζης κ. Ιωάννου Μπότσης, απέ-
σταλε πρὸς τήν ένταῦθα διαχειμαζοῦσαν μητέρα
τῆς εν μέγα κινήτων πλήρης ένδυμάτων όπως
διανεμηθῶν εις τὰ τέκνα τῶν άπόρων έπιστρατόν
Σήμερον έγένετο ή διανομή τούτων εν τῷ έξοχικῷ
επαυλῇ τῆς κ. Μπότσης. Εἰς έκαστον άντιπρό-
σωπον έκάστης οικογενείας, παρεβδοντο τὰ ένδυ-
ματα ὡς και χρήματα πλειστα δέ περιουσίσεις
έγένοντο εκ μέρους τῆς οικογενείας Μπότσης εις
τὰ τέκνα τῶν άπόρων έπιστρατόν κα ὅσα δέν
είχανον λόγους να έκφράσωσι τήν εύγνωμοσύ-
νην των.

Εἰσῆς εἰς "Αθῶν δ κ' Ιωάννης Μπότσης

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

και δά δημοσιονθῶν, με τήν σειράν των, τα έπο-
μένα λογογραφήματα, εκ τῶν σταλείτων τήν παρλ.
δοσαν ήβρομάδα:

ΠΕΖΑ.—Νίκος Δαούτης: Παρθενικῆς Ζωγρα-
φίς. Φτερουγίσματα.—Γιάκος Νικολινάκος:
Έρωσ και Ψυχῇ. Από τήν ζῶην τῶν φυλάκων.
"Αγγελική Τοῦμου: Σημειώσεις. "Η λέξις grec.
—Σπάρτη Α.: Τὸ συκαρί τῆς καπελλοῦς.
"Αχιλλεύς Σταυρίδης: "Η πράστιν Νεράδα.
Κώστας Μανρίας: Μετὰ τῶν αἰχμαλώτων.
—Ε. Μ. Κ.: "Ο πόνος τῆς μένας.—Σ. Παπα-
σταύρου: "Ιωάννα Ντ' "Αρκ.—Σ. Τριπικίλης:
"Ο δρόμος τῆς εὐτυχίας.—Α. Κ. Π. Κελε-
ράτος: Νικιέρ "Ταμῖ.—Ασπασία Μαυρί: "Αχ,
τί μεγάλη δύναμις! —Α. Παράκης: "Ορνεως
και γῆ.—Ν. Σακελλάριος: "Ο μαχαροῦς.—
Χ. Παντοπούλου: "Ανέκδοτα. Βασιλεῖς και
άστρολόγοι.

ΣΤΙΧΟΙ.—Δ. Καψάλης: Πτόμα.—Αίτητος
"Ιδεόδους: Στὸ Σκιάδω.—Ελέντια Κον-
στανοπούλου: "Η μάχη τῶν Γιαννινοῦν.—Γ.
Κούρης: "Η χαρά τοῦ "Ολύμπου.—Ν. Ι. Στρα-
τάκης: "Οκτάστιχα.—Ε. Ν. Βελλας: "Ο πό-
θος τοῦ Νώτη.

10 λεπτά ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διά τήν προ-
τίμησιν τῶν έγκρινομένων λογογραφημάτων

ἀπέστειλε πρὸς τήν ένταῦθα έπιτροπήν τῆς περι-
θάλψεως τῶν οικογενειῶν τῶν άπόρων έπιστράτων
δραχμῆς διακόσιας όπως διανεμηθῶσι εις ταύτας.
Μετὰ τήν κατάδοσιν τοῦ τιμῆου Σταυροῦ και τήν
εύρεσιν τούτου ὑπὸ τοῦ "Ιωάννου Σύρια, οἱς
περιέφεραν δίσκον και συνέλεξε περὶ τὰς εἰρησ-
τικῶν δραμῆς τὰς όποιας και οἱςτος παρίδωνκε
εις τήν προσηρηθεῖσαν έπιτροπήν.

Κων. Δ. Γεωργιάδης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰρήνην Δίκτη. Μη μεταχειρίζεσθε φράσεις
γραμμῆς από άλλους.—Χαρά τῶν Γονέων.
Μόνον εις τὰς Καταχωρίσεις δύναται να τηρο-
σηται ἡντι δραχ. 2.50.—Ι. Σμυρνιωτάκης. "Ε-
λλήφθησαν. "Ι. Θεοδοσκάντουλος. Βατάλη.—Θ.
Ζαμπανῶν. "Ελήφθησαν.—Α. Σπάρτην. Διά
τὰς Καταχωρίσεις δραχ. δύο.—Α. Μυρίση. "Α-
πικτόνται δραχ. 3.50.—Ν. Λυκοῦρεσσιν. Ματὰ
Χριστοῦγεννα έχουν καιρό ποῦ πέρασαν.—Π. Κο-
σμοπούλου. "Εβλήθη ήδη ότι εις τήν σύνταξιν
εἰπήλθε μεταβολή. Τὰ έργα ποῦ είχαν έγκριθῇ
ἀναθεωρηθῶν. "Ωστε περιμένετε. Τὸ Μπικάνι ἀ-
σθενέστατο, αντίθετος πρὸς τὸ πραγματικόν.
—Μ. Στατοπούλου. Εἶνε καλὸ, άλλα πολὺ με-
γάλο. Γράψετε κατ' άλλο, άλλα από τήν μίαν
δῶν τοῦ χάρτου. "Ελάτε τώρα, μη παρῶνα, να
ζῆτε.—Ι. Γούναρη. "Απολύστατα. Εἶνε πάρα
πολύ, μά πολύ μεγάλη. Γράψετε παῖδ σύντομα,
γιατί εἶνε πολλὰ ποῦ περιμένον να δημοσιον-
θῶν.—Α. Μιχόπουλον. Στείλατε και εἰν έμ-
κριθῇ ὡς δημοσιονθῇ. Τί άλλου εἶδους συνεγα-
σίαν; —Αἰδα Μαρῖαν Κ. Μαυρίδου. Εἶπετε ἄ-
κον. Δέν σας εἰδορίσας παρὰ μερικῆς χαρμῆς
και οἱ στίχοι σας εἰδήσαν περιούστερον. Προ-
σέξτε το και ὡς τὸ ἀντιληφθῆτε μόνη σας.—Κ.
Σαγώνιαν. Τίποτε έκτός τῆς καταβολῆς τῶν
άντιτίμων.—Π. Κανδηλιότου. Συνδρομή πρὸς
έγγραφήν σας εἰλήφθη. Φύλλα έστάλθηκαν.—Α.Θ.
Πολύμερον. Τίμος έστάλη. Τὸ "Περσολόγιον
έστάλη άμέσως όταν έγράψατε.—Κωνσταντίνου.
Δέν υπάρχει πλέον ὑπόλοιπον άφου εἰδημοσιονθῇ
τὸ σταλῶν σήμερον. "Εάν εἶνε καλὰ δορῶν.—Φ.
Ζουμῆν. "Ελήφθη.—"Αργ. "Αραθονκλήν. Τί
άλλο έπρεπε να σας άπαντήσωμεν;

Γ. Νικολάκη, Ν. Στρατάκη, Χ. Παπα-
δάκη, Ι. Πετράκη, Ν. Δαούλη, Δ. Δε-
σποπούλου, Ν. Πολιάδην, Ε. Χατζηνικο-
λάου, "Αγγ. Τοῦμου, Α. Σπάρτην, Α. Στα-
υρίδην, Κορίνθιον, Θ. Παπαριάνην, Μ. Πα-
πούλιαν, Κλ. Φιλίππου.

Τὰ παρ' ὧν σταλῶντα λογογραφήματα εἰλή-
φθησαν.

Εἰς δέδοτὸν τὸ 2ον τεῦχος τοῦ Πανοράματος
τοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ διδάσκουσα τήν Γαλλικήν, ζητεῖ
έν μάθημα, άντι μετρίως άνοιξης. Πληροφορία
λογιστήριον "Ελλάδος.

Εἰς δέδοτὸν τὸ 2ον τεῦχος τοῦ Πανοράματος
τοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ διδάσκουσα τήν Γαλλικήν, ζητεῖ
έν μάθημα, άντι μετρίως άνοιξης. Πληροφορία
λογιστήριον "Ελλάδος.

Εἰς δέδοτὸν τὸ 2ον τεῦχος τοῦ Πανοράματος
τοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ διδάσκουσα τήν Γαλλικήν, ζητεῖ
έν μάθημα, άντι μετρίως άνοιξης. Πληροφορία
λογιστήριον "Ελλάδος.

Εἰς δέδοτὸν τὸ 2ον τεῦχος τοῦ Πανοράματος
τοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ διδάσκουσα τήν Γαλλικήν, ζητεῖ
έν μάθημα, άντι μετρίως άνοιξης. Πληροφορία
λογιστήριον "Ελλάδος.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Δικαίωμα έγκρίσεως ή άνανέωσης δραχ. 1

(Συνέχεια)

7) Γλυκύπολις "Αηδών (ΨΥΨΥ)
8) Τηλωνης Φάρος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιῶνται όσοι έχουν έγκεικρημένα ψευ-
δωνυμα από τὸ 1912 και θέλουν να τὰ διατη-
ρήσουν, ότι πρέπει να άναγεώσουν τήν έγκρι-
σιν των διά τὸ 1913, άλλως δέν δύναμεθα να
τὰ διαμείψωμεν εν ή περιπτώσει τὰ ζητή-
σων άλλο.

Τὸ σχετικόν δημοφιλῆμα περὶ τῶν ώραιό-
τερον ψευδωνύμων τοῦ 1913 θα προκηρυχθῇ
έν καιρῷ.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ έγγραφαι συνδρομητῶν τῆς "Ελλάδος,
όρχονται και λήγον οἰανδήποτε έποχῇν τοῦ
έτους.

ΘΕΑΤΡΑ

"Ατικόν.—"Ο καλλίτερος και μεγαλειότερος
κινηματογράφος τῶν "Αθῶνών εἶνε ὁ Πατέ.
Ταῖνα άριστοτεχνικαί, με μεγάλην ποιη-
τικῶν. Αἰσθητά διακοσμία 1-2 όρων ποιεῖ-
ται από τούς μεγαλειότους καλλιτέχνας τῆς
Ευρώπης. "Επίσης και έξωφρενικαί κομωδίαί
με τῶν άμικτων Μας. Λίνδερ. Τρεῖς άλλοι
ταινιών τήν ήβρομάδα. Δευτέρα, Τετάρτη
και Παρασκευή.

Κοβίλης.—Κινηματογράφος, καθ' έκάστην
3-12 μ. Ταῖνα 10 κινηματογραφικῶν κα-
τοστημάτων, τῶν διασημότερων τῆς Ευρώπης.

Πανελλήνιον.—"Ο ώραιότερος και μεγαλει-
ότερος κινηματογράφος "Ελλάδος και "Ανατολῆς
ἀπὸ τῆς διεθνήναι τῶν κ. Κ. Εμπτοῦλου.
Τρεῖς άλλαι ταινιών τήν ήβρομάδα. "Ορχή-
στρα Κρασοῦ.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτά ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διά πᾶν δη-
μοσίωμα τῆς στήλης ταύτης.

"Αν. c. p. μόνον έντός τῶν "Αθῶνών, Πει-
ραιῆς και περιχώρων. Δίσις: "Κρητικῇ "Αύρα,
Απόλλωνος 23, "Αθήναι.

"Αν. διάφορος cartes-postales με δ)δας. "Η
δίσις μου: Μαρῖαν Δικαίου, Καλάμας.

"Αν. c. p. με άπαξάπαντας. Δίσις με δ)δας.
Δίσις: "Ρεδοκάντος ήφης, Ρ. Γ. "Αργος.

"Αν. βελτάρι με Θεσσαλονικεῖς. Προτιμῶ
ταῖνα Δίσις μου: Mlle Anne Maralouti, Ve-
cheminecusi, Bessaralie, Russie.

Ρ. Ι.—"Ασπάζομαι φιλέτην δ)δα "Ελ. Κων-
στανοπούλου.

Παῖο ανταλλάσσω c. p., εύχαριστῶν πάντας
και πάσας.

"Αν. c. p. με δ)δας μόνον. Φιλόσοφον Ρ. Γ.
Ενταῦθα.

"Αν. c. p. και εἰ με τούς εν Σάμῳ και
Αρίτη. Δίσις: "Γλυκεῖαν Πατρίδα Ρ. Γ. Βόλον.

"Αγαπητοῦ μου έπαδὸν και φίλῳ,
"Ο πανήγυρος Σύνδεσμός μας "ΔΟΞΑ", ίδρυ-
θεῖς τήν 15 "Ιανουαρίου 1912, απέβλεπε μόνον

και μόνον πρὸς τήν Νίκην! πρὸς τὸν θριαμβόν!
τόν όποιον σήμερον σας κομίζω. Ναί τήν Νίκην
σας κομίζω, άγαπητοῦ μου έπαδὸν, τήν Νίκην, ήν
εἰσέδησας ταχθέντες εις τὸ πλεῦρον μου. Εἰς
172 άνέρχονται οἱ εὐγενεῖς υποστηρικταί μας,
περὶ τῶν όποιων περιγίβει ή Νίκη! και ὡς
περιγίβει εἰς τῶν άρχας ή Κοσμοκράτειρα
"Γλυκεῖα Νεότης". "Εμπρός λοιπόν, "Ελληνίδι-
πούλα—σας άναπομείνατε—ταχῆτε εις τὸ πλε-
υρόν μας και ψηφίσατε τόν Συνδυασμόν μας, εν
ιδού σας παραθέτομεν:

ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ "ΔΟΞΑ"
1) "Γλυκεῖα Νεότης". 2) "Ολονυχτιά τῆς
Κρήτης". 3) "Μικρὸ Χελιδνάκι". 4) "Δο-
ραία "Ελλάς". 5) "Ελευθερία "Ελλάς". 6)
"Απογορημένην Καρδίαν". 7) "Γλυκεῖα
"Ελπίς". 8) "Έρωσ "Εσταυρωμένος". 9)
"Κυματίζουσα Νικηφόρος Γαλανόλευκος".
10) "Νέα Ελευθερωθείσα "Ελλάς".

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΠΑΔΟΥΣ ΜΟΥ

Γιγαντομένη λαθενία με δάφνης τυλιγμένη
"Η "Δόξα" ή πανήγυρος σας κραῖς και προσμένει
Δέν εἶνε άλλη διατριφή τῇ σ' τήν οἰκουμένην
Αὐτῇ εἰν' ή περιφάνη ή "Δόξα" ή ζήλεμένη.
Αὐτῇ π' από τῆς δόξας τῆς ὡς πάρη εἶνα κλωνάρι
Να στεφανώσιν έλους σας με ζήλεμένη χάρι
Ήψίστατε, άθλῶντα παιδιά, τούς δικά γὰ νά μείνῃ
"Η Νίκη μας άθάνατη με χρόνια να μή σῶνῃ.

"Γλυκεῖα Νεότης".
"Γαυφίδια Δημοφιλῆστατος
Κοσμοκράτειρα

"Εν τέλει διαβιζόμεναι τὰς θερμότητάς μας
εὐχαριστίας πρὸς τούς άγαπητούς μας έπαδούς,
οἵτινες διά τῆς θερμότητάς των υποστηρίξεως
περιέβαλλον τόν Νικηφόρον Συνδεσμόν μας.

Οἱ "Αρχηγοί και ιδρυταί

"Ανταλλάσσω c. p. Προτιμῶ τοποθεσίας. Δίσις:
Κωνσταντίνου Δημ. Φτίσιος, Στεῖλ Λομβάρδου,
Φραγκομαχάδ, Θεσσαλονίκη.

"Αντ. c. p. μόνον με δεσποινίδας. Εἰς ψευδῶ-
νυμα δέν άπαντῶ. Δίσις μου: "Βασιλεῖσαν τῶν
κουμάτων, poste restante Vol—Grèce.

"Ανταλλάσσω c. p. με δ)δας και κυρίους. Εἰς
ψευδωνυμα δέν άπαντῶ. Προτιμῶ μόνον τοπετα.
Καλῶνται και έρωτικαί παραστάσεις έπιστρέφον-
ται. Δίσις μου: "Εμπαρμένην Ρ. Γ. Βόλον.

Στῇ νέα ποιήτρια Κλ. Φιλ.

"Όταν, σκεπτόμῃ δεσποινίς, τὸ ποιήμα σου εἶδα,
κάστειλα πῶς σούτρεψα διά παντός ή βίδα.
Δέ σ' έβλεπων τὰ σκίρτα σου τόν κόσμον να φοβίζε
και με τῇ Μοῦσᾳ βέλησκα λεκάνας να γιομίζεις;
Δέν σ' έβλεπων τ

Ἡ κατάντια του σὺν ἐκυκλοφόρησαν ἢ ἀληθινὲς εἰδήσεις.

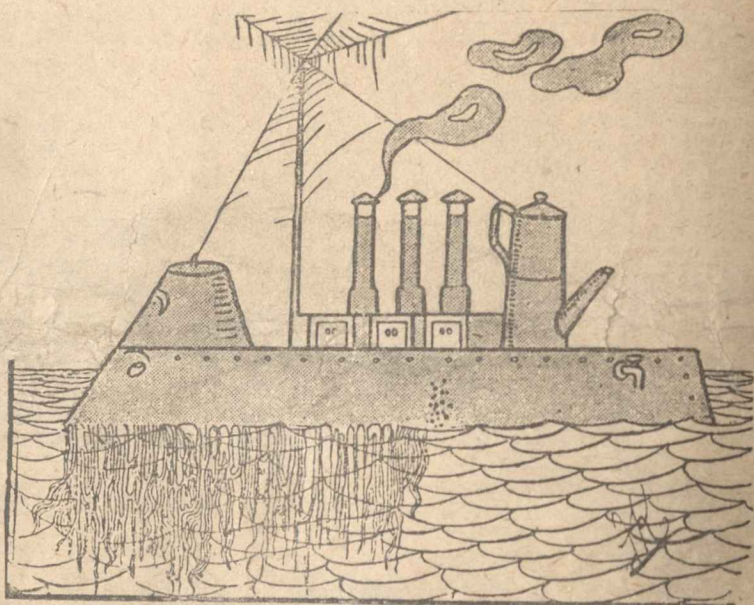
Πῶς ἐπάχυνε μὲ τὰ ψευδῆ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα.

Ἀρμένιος παππᾶς καὶ Τοῦρκος ἀξιωματ.
 Ὁ Ἀρμένιος. Τὸ Ἀρμενία σφάξεις ξε-
 σφάξεις πιστό, μένει στὸ Τουρκία. Ναρου-
 σαγκιὰν ἐφέντης, Ἀρμένιος εἶνε, Γρυπάρη
 ρεζίλεψ.
 Ὁ Τοῦρκος. Ἀφερὶμ, ἀφερὶμ!

Ἐθνοφρενὲς καὶ ἀπαλλαγέντος.
 — Ἐτοιμάσου Κωστάκη μου. Αὐριο δημοσιεύεται
 ἡ πρόσκλησις τῆς ἡλικίας σου.
 — Ποιὰ ἡλικία;
 — Καλοῦν ὡς τὸ 41.
 — Οὐφ μὲ φόβισες. Ἐγὼ δὲν εἶμαι μέσα σ' αὐτή.
 — Πῶς; Ἐοῦ χτέες ἔλεγεσ στή Φανή πῶς εἶσαι 36.
 Χά, χά, χά!

Διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου ὁ Τουρκικὸς στόλος ἔκαμε πλω-
 τόν..... Καφενεῖον.

Διδάσκαλος καὶ μαθητὴς εἰς Αὐστριακὴν
 σχολεῖον.
 — Ποία εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασι-
 λείου τῆς Ἀλβανίας;
 — Τὰ Ἰωάννινα.
 — Πρόσεξε παιδί μου τὰ Τρίκκαλα θὰ
 ἤθελες νὰ πῆς.
 — Μάλιστα διδάσκαλε. Ἡ Ἀλβανία
 ἔχει δύο πρωτεύουσας τὰ Τρίκκαλα καὶ
 τὸ Μοναστήριον.
 — Μπράβο, παιδί μου.

Ὁ Τοῦρκος ναύαρχος προσπαθεῖ νὰ δι-
 κτιολογήσῃ τὴν ἔκδοσιν τῆς ναυμαχίας.
 — Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Βαρδάρδας;
 — Στὰ πόδια μου Βεζύρη μου.
 — Πέκει ἐφένδη μ.

Ὁ Α'. Μά, mon cher, τὸ σκάφη-
 κες αὐτό;
 Ὁ Β'. Ποιό;
 Ὁ Α'. Ἄν ἡ Τουρκία φύγῃ ἀπὸ
 τὴν Εὐρώπην, ἡ Ἀπογοητευμένες τοῦ
 μουστοῦ Πιέρ Λοτί θ' ἀνέχουν εἰς τὸ
 παρελθόν.
 Ὁ Β'. Μήπως τώρα ἀνέχουν εἰς
 τὸ παρόν;